

Z obsahu:

**Marie a zmrtvých-
vstání Krista**

Jan Pavel II. při
generální audienci
21. května 1997
– strana 2 –

**Amsterdam
a »Paní všech
národů«**

– strana 4 –

**Náboženství je
nepopulární**

Fulton J. Sheen
(1895–1979)
– strana 5 –

**Obnovit lidskou
tvář člověka**

Raoul Follereau říká:
*»Ani počet, ani moc,
ani peníze nevytvářejí
kulturu...«*
– strana 6 –

**Ve jménu
Belzebuba?**

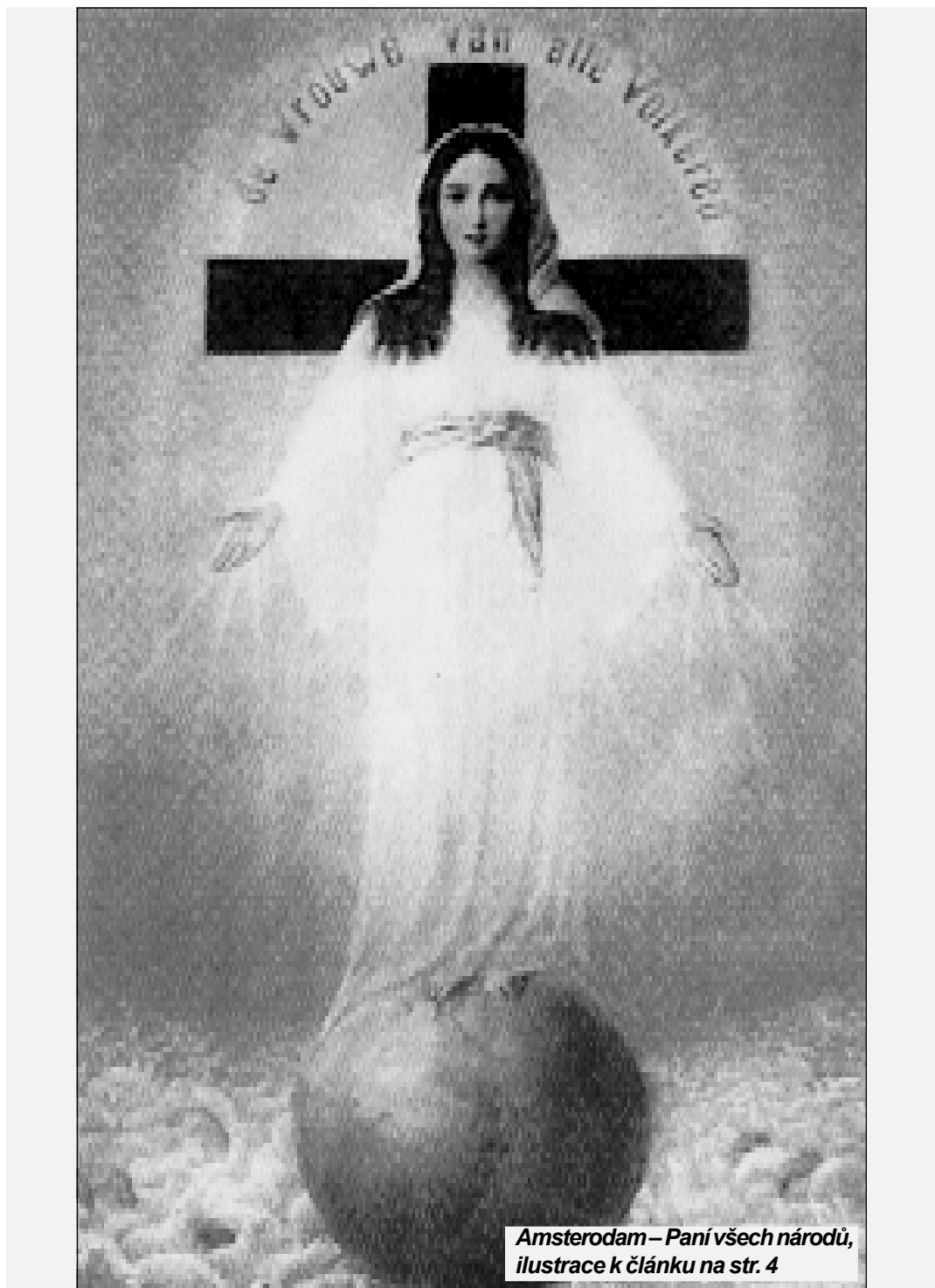
Zamyšlení nad
stavem naší vlastní
pokory
– strana 8 –

Veliká je tvá víra...

Závěr encykliky Pia
XI. z 3. 5. 1932
– strana 10 –

Zpívali u nás

Bílá kronika...
– strana 11 –

*Amsterdam – Paní všech národů,
ilustrace k článku na str. 4*

Maria a zmrtvýchvstání

1. Po uložení Ježíše do hrobu Maria zůstává jediná, jež udržuje živý plamen víry a připravuje se na radostné a překvapivé oznámení o vzkříšení. Očekávání prožívané během Bílé soboty je jednou z vrcholných chvil víry Matky Páně. V temnotě, která zahluje celé stvoření, ona se plně svěruje Bohu života, vrací se ke slovům Syna a doufá v plné uskutečnění božských příslibů.

Evangelia uvádějí různá zjevení zmrtvýchvstalého, ale nikoliv Ježíšovo setkání s jeho Matkou. Toto mlčení nesmí vést k tomu, aby se dělал závěr, že se Kristus po zmrtvýchvstání Marii nezjevil. Naopak nás vybízí hledat důvody, proč se tak evangelisté rozhodli a o této události nepsali.

Za předpokladu, že jde o opomenutí, mohlo by to být příkládáno faktu, že to, co bylo nezbytné pro naše spásonosné poznání, bylo svěčeno svědkům, jež napřed vyvolil, totiž apoštolům, kteří velmi mocně vydávali svědectví o vzkříšení Pána Ježíše. Dříve než se jim zmrtvýchvstalý zjevil, řekl několika ženám, kvůli jejich církevní funkci: „Jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje, tam mě uvidí.“

Nemluví-li autoři Nového zákona o setkání Matky se vzkříšeným Synem, pak to lze snad přičíst faktu, že podobné svědectví by mohlo být považováno těmi, kteří popírali zmrtvýchvstání Pána, za příliš zainteresované, a tedy nehodné víry.

2. Evangelia kromě toho uvádějí malou část zjevení vzkříšeného Ježíše, a jistě ne úplný výkaz o všem, co se událo ve čtyřiceti dnech po Velikonocích. Svätý Pavel připomíná zjevení více než pěti stům bratřím najednou. Jak ospravedlnit, že evangelisté nereferují o faktu známém všem navzdory jeho mimořádnosti? Je to zřejmé znamení, že i jiná zjevení zmrtvýchvstalého, i když byla v počtu známých událostí, nebyla uvedena. Jak by moh-

la být vyloučena Panna, přítomná v prvním společenství mučedníků, z počtu těch, kteří se setkali s jejím zmrtvýchvstalým božským Synem!

Je tedy oprávněné předpokládat, že Matka byla pravděpodobně první osobou, které se zjevil vzkříšený Ježíš. Nemohl by být příznakem fakt, že Maria nebyla přítomná ve skupině žen, které jdou zrána ke hrobu, protože se už setkala s Ježíšem? Tato dedukce by nacházela potvrzení také v údajích, že prvními svědky vzkříšení jsou z Ježíšovy vůle ženy, které zůstaly věrné u paty kříže, a tedy byly pevnější ve víře.

Jedné z nich, totiž Marii Magdaléně, zmrtvýchvstalý svěruje poselství, jež má přinést apoštolům. I tento prvek umožňuje myslet na Ježíše, který se nejprve zjevuje své Matce, té, která zůstala nejméně věrná a která ve zkoušce uchovala ryzí víru.

3. A nakonec jedinečná a zvláštní přítomnost Panny na Kalvárii a její dokonalé spojení se Synem v utrpení kříže vyžadují, jak se zdá, zcela zvláštní účast na tajemství zmrtvýchvstání.

Sedulius, autor z 5. stol., zastává názor, že se Kristus ve světle vzkříšeného života ukázal především Matce. Ona byla při zvěstování cestou jeho vstupu na svět, ona byla povolána, aby šířila úchvatnou zprávu o vzkříšení, aby se stala hlasatelkou jeho slavného příchodu. A tak, zalita slávou zmrtvýchvstalého, předjímá třpyt církve.

V DEN SVÝCH NAROZENIN OBNOVUJE JAN PAVEL II. SVÉ ZASVĚCENÍ TOTUS TUUS

S pohledem upřeným na Marii děkuji všem, kteří mi vyjádřili blahopřání k mým narozeninám a ujistili mne svou zvláštní modlitbou a citovou blízkostí. Prosim Pannu Marii, abych obdržel pro celou církev dar věrnosti. Obnovuji znovu dnes TOTUS TUUS a svěruji se ustavičné ochraně Matky Boží, aby díky velkodušnému přispění všech mohlo dorazit poselství o spáse až do nejzazších končin země.

(Z *Regina caeli* 18. května)

4. Protože je Maria obrazem a vzorem církve, která čeká na zmrtvýchvstalého a která se s ním setká během zjevení ve skupině učedníků, zdá se rozumné předpokládat, že se Maria osobně setkala se vzkříšeným Synem, aby se i ona těšila z plnosti velikonoční radosti.

Přítomná na Kalvárii během Velkého pátku a ve večeřadle v den Letnic, byla Nejsvětější Panna pravděpodobně i výsadním svědkem zmrtvýchvstání Krista, a tak doplnila svou účast ve všech podstatných chvílích velikonočního tajemství. Tím, že Maria přijala vzkříšeného Krista, je kromě toho znamením a spoluúčastí

lidstva, které doufá, že dosáhne svého plného uskutečnění prostřednictvím vzkříšení z mrtvých.

Křesťanské společenství se obrací ve velikonoční době k Matce Páně a vybízí, aby se radovala. „Regina caeli letare, alleluja!“ – „Raduj se, nebes Královno, aleluja!“ Připomíná tak Mariinu radost nad zmrtvýchvstáním Ježíše a prodlužuje tak dobu onoho *raduj se*, kterým se na ni obrátil anděl při zvěstování, aby se stala příčinou radosti pro celé lidstvo.

(Podle *Vatikánského rozhlasu*)

Pudink

Nicky Cruz, někdejší newyorský gangster, vypráví.

V jedné rodině měli potíže s desetiletou dcerou Mary-Ann, které chtěla za každou cenu vidět jeden film. „Všichni na to chodí, a já nesmím. Proč?“

Maminka právě připravovala pudink. „Mary-Ann, kde jsou ta zkažená vajíčka, která jsem včera objevila na horní polici?“

„Jsou v nádobě na odpadky. Proč?“

„Dones mi je, prosím tě!“

„A co s nimi budeš dělat?“

„Dám je do pudinku.“

„Ta zkažená vejce? Ale tím se zkaží celý pudink!“

„Moje drahá, když si pokazím pudink, mohu jej stále ještě vyhodit. Ale když ty si na-

pěchuješ svoji hlavu odpadky, a ten film k nim rozhodně patří, nemohu tvoji hlavu jednoduše vyhodit.“

Nicky Cruz k tomu dodává:

Musíme se jedné věci podívat zpřímá do tváře: pornografické časopisy, filmy a podivná jsou nejvýnosnějším podnikem dnešního světa.

-sks

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 3,9–15

Když pojedl Adam ze stromu, zavolal na něj Hospodin Bůh a řekl mu: „Kde jsi?“ On odpověděl: „Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, že jsem nahý, a proto jsem se skryl.“

(Bůh) řekl: „Kdopak ti pověděl, že jsi nahý? Jistě jsi jedl ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst!“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, ta mi dala z toho stromu, a tak jsem jedl.“

Hospodin Bůh se zeptal ženy: „Cos to udělala?“ Žena odpověděla: „Had mě svedl, a tak jsem jedla.“

Tu řekl Hospodin Bůh hadovi: „Protože jsi to udělal, buď zlořečený mezi všemi krotkými i divokými zvířaty. Budeš se plazit po břichu a žrát prach po všechny dny svého života. Nepřítelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti zasáhne hlavu, zatímco ty zasáhneš jeho patu.“

2. čtení – 2 Kor 4,13–5,1

Bratři!

Protože máme téhož ducha víry, jak je řečeno v Písmě: „Uvěřil jsem, a proto jsem promluvil“, věříme i my, a proto také mluvíme. Vždyť víme, že ten, který vzkřísil Pána Ježíše, vzkřísí s Ježíšem i nás a společně s vámi nás postaví před něho.

Všecko to se přece děje pro vás: čím více se totiž rozmnoží milost, tím větší počet lidí bude potom projevovat vděčnost k Boží oslavě.

A proto neklesáme na mysl. Tělo nám sice chátrá, ale duše se den co den zmlazuje, neboť nynější lehké břemeno utrpení zjednává nám nad každou míru věčnou tíhu slávy, protože nám neleží na srdci věci viditelné, ale neviditelné. Věci viditelné přece pomínou, ale neviditelné budou trvat věčně.

Víme totiž, až bude stržen stan, v kterém tady na zemi bydlíme, že nám Bůh dá obydlí jiné. Ne dům udělaný lidskýma rukama, ale věčný v nebi.

Evangelium – Mk 3,20–35

Ježíš vešel do jednoho domu a znovu se shromáždil zástup lidu, takže se nemohli ani najít. Jakmile o tom uslyšeli jeho příbuzní, vypravili se, aby se ho zmoc-

Pokračování na str. 5

Myšlenka na neděli

BOŽÍ RODINA

Zamyšlení nad úryvkem Mk 3,20–35

Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka.

Chceš-li se dnes opět setkat s Pánem, můžeš se přidat k některé ze skupin, které za ním spěchají ze všech stran. Můžeš se jich zeptat, odkud vědí, kde zastihnout Ježíše. Ti, kteří jej upřímně hledají, protože jej potřebují, nakonec jej vždy najdou.

Ale jak vidíš, Pán je dnes doslova zavalen prosebníky. Sleduj chvíli Ježíšův běžný pracovní den. Pracuje bez oddechu, aby trpící zbavil nemocí i otroctví hříchu. Nedbá únavy ani hladu. *Přišel, aby sloužil*⁽¹⁾. To, čemu se lidé tak rádi vyhýbají, je pro Božího Syna samozřejmostí. Pozoruj utrpení a touhu těch, kteří přicházejí, i radostnou úlevu těch, kteří se po uzdravení vracejí do svých domovů. Zatímco ty můžeš sledovat jen tyto vnější projevy, tvůj Pán vidí v hloubi jejich srdce jak propast lidské bídy, tak skutečné ovoce jejich víry a svého působení. Divíš, že pracuje až do úmru?

Ale lidé, kteří sami právě nijak nestrádají, nemusejí mít pochopení pro takovou nezištnou službu, která pro potřeby těch druhých zapomíná na své vlastní. Ježíšovým příbuzným se dokonce zdá, že se pomínul. Vysvětlili jim podstatu jeho bláznovství a sám se snaží ho následovat v sebestavující obětavosti bez ohledu na lidské názory a nepochopení.

Se zcela jinými pocity sledují nával kolem Ježíše učitelé zákona. Přišli až z Jeruzaléma, aby viděli, čím to, že někdo jiný se stal pro takové zástupy středem pozornosti. Je nesporné, že Ježíš tu lidem prokazuje dobrodiní, kterého oni sami nejsou vůbec schopni. Vědí lépe než kdokoli jiný, že tato a tak početná znamení není možno vykonat pouze lidskou silou. Měli by lépe než kdokoli jiný rozpoznat, že se tu naplňuje proroctví o *tom, který má přijít*⁽²⁾. Čím to, že právě ti, kteří celý národ učí čekat na Mesiáše, sami Mesiáše nečekají? Čím to, že ti, kteří nejvíce vědí, nejméně poznávají? Všechno vědění není k ničemu, jestliže je člověk zaslepen tvrdostí vlastního srdce. Všimni si, že tito vzdělaní učitelé si našli vysvětlení, kterému dokonce

schází logika: Ježíš prý koná tolik dobra, protože je posedlý zlým duchem!

Pán využívá této příležitosti, aby ti na příkladu učitelů zákona vysvětlil, do jak nebezpečného stavu může člověka zavést jeho zaslepená zatvrzelost. Nejtěžší urážkou Boha je rouhavý postoj člověka, který pro svůj pyšný odpor nechce Dárci milosti dovolit, aby mu prokázal svou slitovnost a dobrotu. Takto se člověk sám zavede do bludného kruhu, ze kterého není východiska.

I kdyby opanoval tvé srdce nejsilnější ze zlých duchů, Ježíš přichází jakožto **ten, který je silnější**, aby jej spoutal a osvobodil tě z jeho moci. Ale k tomu je zapotřebí, abys mu umožnil přístup do svého srdce. **Odmítněš-li však Osvoboditele, kdo tě osvobodí?** O jeho zvláštní přítomnosti svědčí stále stejná znamení: *slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst*⁽³⁾. Chceš-li se uzdravit, vyhledej jej nejraději tam, kam proudí zástupy, aby měly účast na jeho dobrodiní. Neptej se zatvrzelých učitelů, kteří neradi slyší o jeho znameních, protože mají zato, že je nepotřebují. Ti tě k němu nezavedou a sami tě neuzdraví. Ptej se těch, kteří již prohlédli, ptej se těch, kteří byli hluchí, a nyní mohou vnímat Ježíšova slova, ptej se těch, kteří se belhali, a nyní radostně běží po cestě svatosti, ptej se těch, kteří byli zohaveni vnitřní hnilobou, a nyní jsou očištěni, kteří byli dlouhá léta mrtví, a náhle mohli povstat k radostnému životu. Oni ti řeknou, **kde** byli uzdraveni.

Víš, proč to Ježíš dělá, co jej dohání, aby neustále konal divy milosti? Jeho nenasytné Srdce by chtělo všechny lidi obejmout, chce být se všemi spoután svazkem nejdůvěrnějšího přibuzenství. *Čím více se totiž rozmnoží Boží dar, tím větší počet lidí bude potom k Boží oslavě projevovat vděčnost*⁽⁴⁾. Pohleď na něho: sedí tu v kruhu těch, kteří mu s láskou naslouchají. Dovídá se, že venku čeká s příbuznými i jeho milá Matka. Zdá se ti divné, že nejde za nimi? Myslíš, že netouží obejmout svoji Matku? Dělá to kvůli tobě. Chce ti tak vyjádřit, že jsi mu **stejně milý**, že spolu s Marií patříš do jeho velké a skutečné rodiny, rodiny Božích dětí. Právě proto chodí jeho Matka od místa k místu, a aby připravila zázračná proměnění, prosí všechny, někdy i se slzami v očích: *Udělejte všechno, co vám řekne*⁽⁵⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mk 10,45; ⁽²⁾ Mt 11,3, Iz 35,5n; ⁽³⁾ Lk 7, 22;

⁽⁴⁾ 2. čtení 2 Kor 4,15; ⁽⁵⁾ Jan 2,5

Amsterdam a »Paní všech národů«

Paní všech národů je zde zobrazována v těsném spojení s křížem. Protože se cítila tak těsně spjata s umírajícím Spasitelem, nese titul »Spoluvykupitelka«.

Jako taková je Prostřednicí. Tak vidíme, jak její ruce vyzařují na Zemi a na národy »milost, vykoupení a pokoj«, které mohla přijmout z kříže, a s radostí je rozděluje všem, kteří se denně modlí před tímto obrazem.

Od března 1945, přesně od svátku Zvěstování, zjevovala se Matka Boží v Amsterdamu jedné vizionářce a to pod titulem Matka všech národů. Tzv. amsterodamská poselství byla předávána v letech 1945–1959. Panna Maria zde opakuje naléhavě prosby z Lurd a Fatimy, kde žádala modlitbu růžence a oběti za záchranu hříšníků. O nadpřirozeném charakteru zjevení se církev dosud nevyslovila. Modlitba »Pane Ježíši Kriste« obdržela církevní schválení v r. 1951 od tehdejšího biskupa.

Panna Maria předpověděla další vývoj ve světě, stejně jako spánek mnoha pastýřů i věřících, které, jak se zdá, podvrtná činnost proti církvi nijak nevzrušuje.

Proto začala Panna Maria již na konci války v Holandsku své děti vybízet k bdělosti. Zvolila si pro svá poselství místo, které si dávno přálo mír, onen Amsterdam, kde se v r. 1345 stal eucharistický zázrak. První, co MILÁ PANÍ svým dětem ukázala, byl růženec.

Ohroženým a narušeným rodinám doporučila Panna Maria zvláště naléhavě růženec, přičemž poznamenala: **»Děti se musí sjednotit se svým otcem a matkou. Mají opět pokleknout a modlit se růžencem.«** (16. 11. 1950)

Matka Boží má ještě další milostiplné nabídky, které mají zabránit zkáze světa a církve. Ty všechny vrcholí v prosbě:

»Klekněte si a modlete se před křížem mojí přímluvu, aby

Duch svatý sestoupil do všech lidských srdcí.«

Pak vyzvala vizionářku paní ldu Peerdemannovou (11. 2. 1951): „Říkej se mnou a modli se před křížem:

Pane Ježíši, Synu Otce, sešli svého Ducha na tento svět. Dej mu přebývat v srdcích všech národů, aby je chránil před zkázou, neštěstím a válkou.

Kéž Paní všech národů, neposkvrněná Panna, je naší Přímluvkyní. Amen.“

Všechny národy musí žít spolu v lásce, harmonii a bratrství...

Moc své přímluvy obdržela pod křížem, když její Syn odevzdal duši Otci. Stála tam počatá bez hříchu a svým spoluutrpením se stala Spoluvykupitelkou, která má za úkol být Prostřednicí všech milostí. Spoluvytrpěla tehdy duševní i tělesná muka Vykupitele a ve chvíli vrcholícího utrpení se stala Matkou všech věřících. Slovy umírajícího Spasitele *hle, tvůj syn* bylo jí do srdce vloženo celé lidstvo. Její Syn jí oslovil jako **Ženu a Matku:**

- jako Ženu, protože má vést boj proti Satanovi, aby chránila a bránila své děti,
- jako Matku, protože má svým dětem jako Přímluvkyně zprostředkovat milosti, které Bůh připravil pro jejich záchranu.

Ježíšova slova **»ŽENO, HLE, SYN TVŮJ – SYNU, HLE, MATKA TVÁ«** vytvořila nejnuitnější vztah matka – dítě, jaký země vůbec zná a který Maria přijímá jako zá-

věť, protože všechny lidi jako *Paní všech národů* zvláštním způsobem miluje.

Kříž, pod kterým se Maria stala »Spoluvykupitelkou«, je nástrojem spásy, a proto také znamením nebeského ráje. V něm má svou účast každý, kdo tento kříž uctívá a miluje, tak jak to učinil Kristus a jeho svatá Matka. Nést kříž znamená souhlasit s obětí, tzn. s láskou snášet všechno utrpení a obětovat je nebeskému otci za celé lidstvo. Proto Maria ukazuje na kříž a říká:

- *Sem se musí znovu vrátit celé lidstvo; ale to bude velmi namáhavé.* (7. 10. 1945)
- *Kříž je třeba přijmout a učinit jej středem všeho.* (17. 2. 1952)
- *Vy křesťané, vezměte, každý sám pro sebe, kříž do své ruky. S křížem v ruce získáte království. S křížem v ruce budete potkávat své bližní. S křížem v ruce budete porážet svého nepřítele. Tak se křesťané na tomto světě sjednotí s církví skrze kříž.*
- *Vaše Matka kříž poznala. Všechno, co v tomto životě vytrpíte, je cesta, po které šla vaše Matka, Paní všech národů. Ona vám svým životem tuto cestu připravila. Národy, i vy kráčejte po této cestě vzhůru k OTCI, vzhůru k SYNU; DUCH SVATÝ vám bude pomáhat.* (31. 5. 1955)

* * *

Amsterodamská vizionářka paní ldu Peerdemannová byla prostou ženou. Zůstala svobodná a žila se svými třemi sestrami v malém domku v Amsterdamu. Byla známá svou

Veřejné uctívání Panny Marie pod titulem Paní všech národů potvrdil svým souhlasem biskup v Haarlemu-Amsterdamu Mons. Henrich Bomers a jeho světitel biskup Mons. Josef Punt oficiálním listem 31. května 1996

skromností a veselostí. Chtěla zůstat pokud možno neznámá. Pokládala se za pouhý »nástroj« své Paní, která jí použila, aby předala světu její poselství. V době zjevení pracovala jako úřednice v jednom amsterodamském podniku. Zemřela v červnu 1996 ve věku 91 let.

Na jejím pohřbu řekl biskup H. J. Bomers:

»Draží bratři a sestry, nyní nadešel v liturgii ten správný okamžik, abych řekl něco o zesnulé, kterou brzy uložíme do hrobu. Sešli jsme se zde jako lidé, kteří ldu Peerdemannovou milovali, obdivovali a vážili si jí...«

»...Hledal jsem v Písmu svatém místa, která by se nejlépe hodila k ldi Peerdemannové. První čtení jsem našel v proroku Izaiášovi. Začíná těmito slovy: *V oněch dnech připraví Pán nebeských mocností pro všechny národy hostinu na této hoře.* Pro všechny národy – my všichni víme, že toto téma *Pán je zde pro všechny národy* se v Písmu na mnoha místech opakuje. Toto téma hrálo také v přesvědčení víry a ve zkušenosti paní ldy Peerdemannové velkou roli. Víím, jak velice si

přála, aby úcta v té formě, jak ji Ida chtěla – *Maria jako Paní všech národů* – byla v církvi oficiálně uznána.

Pan biskup Punt a já jsme na štěstí 31. května na svátek Navštívení Panny Marie vydali sdělení, že veřejnou úctu Panny Marie pod titulem *Paní všech národů* bez jakéhokoliv váhání povolujeme.

Uctívání pod tímto titulem nám staví před oči, že máme vůči všem lidem tohoto světa, kteří nepoznali Krista, povinnost evangelizace. Proto je tento titul Panny Marie *Paní všech národů* také titulem výrazně evangelizačním. Připomíná nám úkol hlásat všem národům Krista. Svátý Pavel píše: *Běda mi, kdybych nehlásal Krista!*

Proto milí bratři a sestry, doufám z celého srdce, že od dnešního dne, kdy odchází Ida z našeho středu, bude s námi nicméně dále žít, jak o tom bylo její srdce hluboce přesvědčeno. Kéž z toho vzejde krásná a skutečně evangelizační, kvetoucí úcta k *Paní všech národů*...«

skv 19/97

Pozn.: Dne 31. května 1997 se koná v Amsterdamu za účasti několika biskupů Den modliteb za vyhlášení dogmatu o Panně Marii jako Spoluvykupitelce, Prostřednici všech milostí a Přimlůvkyni, jak si to Matka Boží právě v Amsterdamu výslovně přála.

Náboženství je nepopulární

Fulton J. Sheen (1895–1979)

Lidé by chtěli být nějak náboženští, alespoň obecně. Chtějí ale mít náboženství, které mnoho nestojí. Příčina tkví ve zředění podstaty křesťanství. Jde o pokusy přizpůsobit se duchu času. Všichni by chtěli být zdraví, ale málokdo věří na nějaký rozumný životní způsob a nedává tělu to, co potřebuje. Máme sklon toužit po něčem dobrém, ale nechce se nám přinášet pro to nějaké oběti. Desetitisíce lidí, kteří se v posledních desetiletích pokoušeli zanechat kouření a za dvacet čtyři hodiny se opět zahallil kouřem, může dosvědčit, jak málo je člověk připraven pro jakýkoliv druh oběti nebo pravého sebezapření.

Není snadné říct sám sobě NE. Na tom vybudovali někteří filozofové svou nauku, která spočívá na ANO ke každému hnutí a každému přání. Lidé se snaží tomuto chování dát nějakou věrohodnost a nazývají je »sebeuskutečnění«. Přitom zůstává skutečností, že první pokrok na každé životní cestě vyžaduje vždy určitou formu omezení. Lékař, právník, sportovec, umělec, zpěvák, obchodník se musejí naučit ovládat své záliby a prožívat dny plné námahy, chtějí-li opravdu dosáh-

nout svého cíle. Skutečný odborník na orientální řeči nebo archeologii nemůže být současně mistrem světa v tenisu. Na všech úsecích lidského života je nutno něco obětovat, pokud chceme dosáhnout něčeho zvláštního. Tělo se vzdělává na úkor ducha, duch na úkor těla.

Náboženství začíná vyprázdněním vlastního já. Duch svatý se nemůže vrátit do duše, dokud ona neodstraní svůj vývěsní štít: »Zcela v mém vlastnictví.« JÁ, samolibá část naší existence, musí se rozbít jako skořápka vajíčka. Teprve pak může dojít k rozvoji osobnosti, která je zpočátku bezmocná jako... JÁ se vyhýbá zahánění i kázni, proto si namlouvá, že umrtvování je »narušování osobnosti«. Přitom to není to nic jiného než předpoklad pro vlastní stagnaci.

Podstatné pro spojení s Bohem je, abychom se rozešli s některými věcmi. Tak jako spojení muže s manželkou vyžaduje, aby opustil jiné ženy. Tomáš Akvinský k tomu říká: Čím více závisí lidské srdce na nějakém předmětu, tím více se odklání od jiných předmětů. Lidské srdce se podobá toku, který je tím plytčím, čím větší je počet

ramen, do kterých se rozlévá. Skutečný vlastenec nemůže být ve službách více zemí a skutečně nábožný člověk nemůže sloužit dvěma pánům, Bohu a mamonu. Pán nám dal jednou úkol: *Veźmi na sebe každý den kříž a následuj mě.* Je třeba si nejdříve uvědomit, že každý kříž je osobní. Většina z nás je ochotna nést nějaký kříž, totiž takový, který vyhovuje našim obyčejům a který je dobře přizpůsoben na naše bedra.

Je málo těch, kteří chtějí přijmout kříž tak jako Spasitel, onen kříž, který byl pro nás zhotoven. Jsou zkoušky, které nám ukládají druhí. Patří sem nespravedlivé zacházení, tvrdá slova, opomíjení, hněvivá pře-

Na tomto nedokonalém světě má všechno svůj čas. Bohužel i pravda.

Raoul Follereau

citlivělost. I na ně se musí zbožný člověk dívat jako na každodenní kříže... Někdy vznikne v duchovní životě únava, protože musíme stále snášet opoždění některých lidí, s čímž je spojen nekonečný boj s našimi nejhlubšími sklony. Když nám začnou jiní lidé »jít na nervy«, musíme se ptát sami sebe, zda to není proto, že tyto lidi zkřížili naše nálady a naše přání; v takovém případě nám naše sebeláska dělá náš kříž ještě těžší.

Dalším úkolem je přijímat tyto lidi jako kříž s trpělivostí a s odpuštěním, aby přišla ke slovu také láska. Může se stát, že klečíte před křížem, ale nemáte žádnou potřebu stát také pod křížem vlastního života. Kolik je těch, kteří mohou říci: »Kdyby byl celý svět skutečně můj, jako oběť pro Tebe bylo by to málo!«

př. -Iš-

← Liturgická čtení – pokr. ze str. 3

nili; říkalo se totiž, že se pomátl na rozum. Učitelé zákona, kteří přišli z Jeruzaléma, tvrdili (o Ježíšovi): »Je posedlý Belzebubem. Vyhání zlé duchy s pomocí vládce zlých duchů.« Zavolal si je a mluvil k nim v podobenstvích: »Jak může satan vyhánět satana? Je-li království v sobě rozdvojeno, takové království nemůže obstát. Je-li dům v sobě rozdvojen, takový dům nebude moci obstát. Jestliže satan vystoupil proti sobě a je rozdvojen, nemůže obstát, ale je s ním konec. Nikdo přece nemůže vniknout do domu siláka a uloupit jeho věci, jestliže toho siláka napřed nespoutá. Teprve potom mu může dům vylopit.

Amen, pravím vám: Všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i rouhání, kterých se dopustili. Kdo by se však rouhal Duchu svatému, nedojde odpuštění navěky, ale bude vinen věčným hříchem.« To řekl proto, že tvrdili: »Je posedlý nečistým duchem.«

(Za Ježíšem) přišla jeho matka a jeho příbuzní. Zůstali stát venku a dali si ho zavolat. Kolem něho sedělo plno lidí. Řekli mu: »Tvoje matka a tvoji příbuzní se venku po tobě ptají.« Odpověděl jim: »Kdo je má matka a moji příbuzní?« A rozhlédl se po těch, kteří seděli do kola kolem něho, a řekl: »To je má matka a to jsou moji příbuzní! Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka.«

Marcel Farin

Obnovit lidskou tvář člověka

Boj mezi generacemi

Většina z nás, od těch nejchudších až po nejbohatší, holduje dnes až příliš materialismu a zapomíná na morální hodnoty. Egoismus se stal zlatým teletem naší epochy. Protlačit se dopředu s mohutným využitím loktů, šplhat se po druhých, abychom se osvobodili, jezdit v dopravních prostředcích načerno, to všechno jsou jasné příznaky účinnosti a síly egoismu. Kdo takto jedná, platí za „chlápíka“. Kdo naopak vstane, aby udělal místo invalidovi nebo těhotné ženě, kdo vrací předmět nebo obnos, který našel, vypíná televizi při obscénních scénách, staví se proti potratům a pilulkám, proti pohlavní nezřízenosti, platí za zpátečníka a patří k minulé generaci.

Jistě, byl tu po řadu deseti-letí velký vývoj. Dnešní mladí lidé jsou urostlejší, než jsme byli my, jsou odvážnější a přímější. Dnes se člověk nedá jen tak přesvědčit, diskutuje se, i tehdy, kdy je tu ještě respekt k rodičům a protějškům. Vzrostl pocit odpovědnosti za prostředí a přírodu. Demonstruje se, bojuje se za různé záležitosti s elánem mládí. A to je dobré.

Ale je to přehnané, když se tvrdí, že naše starší generace má jenom nedostatky a zná jen samá tabu. I my jsme uměli bojovat proti určitému paternalismu. A můžeme přiznat: dříve nebyla domácí práce žen dostatečně oceněna. Ostatně,

a umožňují jeho lepší využití. Často ovšem záleží především na nás, jak promyšleně a chytře je využíváme.

Vrátit člověku lidskou tvář

Raoul Follereau začal se již ve svých 15 letech aktivně zasazovat v záležitosti »udělat z člověka opět lidskou bytost«, když v r. 1918 přednesl v kinosálu v Nevers přednášku na téma: *Bůh je láska*. Naplňoval toto heslo jasnými konkrétními činy všeho druhu. »Hodina pro chudé«, »Jeden den války za mír«, »Světový den malomocných«, to jsou názvy jen některých kampaní, které úspěšně odstartoval. Našel si cestu k mocným tohoto světa, intervenoval u mezinárodních organizací, např. u Spojených národů a Světové zdravotní organizace, měl po celém světě stovky přednášek, často za velmi svízelných podmínek a v nebezpečí vlastního života, a to všechno proto, aby pomohl chudým a malomocným.

Uvědomoval si zřejmě krátce po válce situaci lidí, kteří podstoupili martyrium koncentračních táborů nebo byli kvůli novým hranicím, kvůli své rase, chudobě nebo bohatství, náboženství nebo přesvědčení vylučováni ze svého prostředí a ponižováni. Protestuje proti tomu důrazně a obrací se na všechny křesťany a pak na všechny lidi, zvláště na mládež, a prosí je, aby se neprodleně sjednotili, aby se člověk

stal opět lidskou bytostí. Podle jeho přesvědčení jsou nezbytné dvě věci: bezprostřední osobní čin proti nějakému druhu utrpení a celosvětová mobilizace bliženské lásky pomocí vzdělávání, mezinárodních výborů a kongresů, masovými demonstracemi, aby se do lidských srdcí vrátil rytmus lásky. Říká:

»Dnes mají všechny problémy univerzální dimenzi. Jenom duše, která myslí univerzálně, je schopna je pojmout, pochopit a řešit.

Jak je možno takové duše vychovávat? Jak je možno lidi sjednotit?

Může je sjednotit jedině bliženská láska. Bliženskou láskou je můžeme zachránit.

Každému člověku, ať je kdokoliv a kdekoliv, musí se tvářit v tvář nespravedlnosti a bídě sevřít srdce. Jestliže je schopen ji zmírnit, udělá ihned nějaké »gesto«. Jeho přirozený reflex, jeho »lidský« instinkt mu něco vnukne.

Těm, kteří to nevědí, je třeba říct: Máte svůj dům?

– Jsou miliony chudých, kteří mrznou, protože nemají být ani žádné přístřeší.

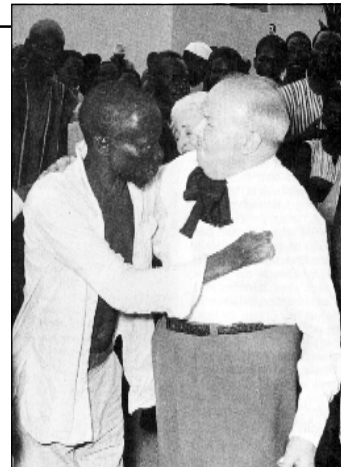
Poobědvál jste?

Zasmušilí mistři kouzel chorého pyšného vědění, jakým právem vytrháváte z lidského srdce naději?

* * *

Nepatřím k těm, kdo Boha zpochybňují nebo o něm jednájí jako o nějakém teoremu. Bůh je ten, který nám řekl: »Milujte se navzájem«. Miluji tedy tam, kam mě jeho vůle postavila.

Raoul Follereau

Svět nezachrání nic jiného než bliženská láska.

Raoul Follereau

– Každý rok 5 miliónů lidí umírá hladem.

Jste nemocný a navštívil jste lékaře?

– 700 milionů lidí ještě nevidělo lékaře, 600 milionů nebylo vůbec očkováno.

Hrozíte se malomocenství?

Na světě jsou miliony malomocných, kteří umírají za nepředstavitelné bídě, aniž by poznali útěchu, pomoc nebo lásku. ...

Že nemůžeme udělat všechno? Jistě. Ale můžeme setřít několik slz, můžeme léčit, učit, těšit.

A můžeme svým příkladem způsobit, že jiní, kteří jsou větší a mocnější než my, vykročí v našich šlépějích.«

Jednoduchá gesta mohou vést velmi daleko.

Láska

Podle Jo Hilgera, prezidenta luxemburského Sdružení Raoula Follereaua, je možno říct: »Jestliže Descartes říkal „Myslím, tedy jsem“, pro Ra-

Marcel Farine (vlevo), Raoul Follereau (vpravo)

technické vynálezy, které zavedla naše generace, nejsou jen nevýhodné; usnadňují nám komunikaci a chod každodenního života; jen pomysleme na rozhlas a televizi, na celou řadu různých zařízení, která nám ulehčují domácí práce, zajišťují nám více volného času

oula platí: „Miluji, tedy jsem.“ A kromě toho, on toto své přesvědčení ustavičně proměňoval ve skutek.

Raoul Follereau říká: »Ani počet, ani moc, ani peníze nevytvářejí kulturu. Kultura spočívá v trpělivých, vášnivých a tvrdošijných požadavcích, aby na zemi bylo méně nespravedlnosti, méně utrpení, méně neštěstí. Kultura spočívá v tom, že se navzájem milujeme. Milovat se navzájem, nebo zahynout. Jiná možnost není.«

Zní to tvrdě, ale jasně. Jak to proměnit ve skutek? Nestačí někoho potkat, v myšlenkách ho milovat a pak ho nechat osudu. Musíme s potřebným, nešťastným, trpícím, ano i s nepřítelem vejít do osobního kontaktu, uzavřít s ním společenství a ve světle tohoto společenství vyvodit z toho pro sebe poučení a ihned je proměnit ve skutek. »Naším zákonem je vidět v každé lidské bytosti člověka a v každém člověku bratra.«

Takovou lásku chápe jedině tak, že vychází z Boha, který je LÁSKA. »Na zemi nemůžeme Boha poznat, ale můžeme jej milovat. Blažen, kdo žije v Bohu, kdo touhou po něm umírá.«

On sám uskutečňuje to, co hlásá. Podobně jako Kristus opouští své město, své postavení a vydává se za posláním, aby získal svět. Je přesvědčen: To hlavní není žít egoisticky nebo se uplatnit, i když má také svá pokušení. Vydává se na křížové tažení lásky a dobroty, a může v tomto smyslu říct:

»Často spočívá náboženství ve vnějším chování, ve slovech, která kótkáme, v gestech, kterými jen něco naznačujeme, v zákazech, které přestupujeme. Křtem sice přibyl jeden křesťan, ale ne vždy je tím také o jednoho pohana méně.«

Poselství Královny míru

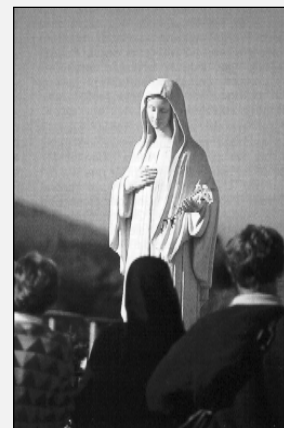
Drahé děti!

Dnes vás zvú, abyste oslavovaly Boha a aby jméno Boží bylo svaté ve vašich srdcích a v životě. Dítky, když jste v Boží svatosti, Bůh je s vámi a daruje vám mír i radost, které přicházejí od Boha jedině skrze modlitbu.

Proto, dítky, obnovte modlitbu ve vašich rodinách a vaše srdce bude slavít svaté jméno Boží a ráj zavládne ve vašich srdcích.

Já jsem vám blízko a přimlouvám se za vás u Boha.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 5. 1997

„Posvěť se jméno tvé, přijď království tvé!“

Je modlitba, kterou recituje každý den a několikrát za den, aniž bychom skutečně rozuměli jejímu dosahu: „Posvěť se jméno tvé!“ Téma posvěcení je drahé židovské teologii. Jméno znamená identitu a posvěcení znamená oddělit, zasvětit. Posvětit jméno Boží znamená veřejně uznat, kdo on je, vyznat a ukázat všechnu úctu a lásku, kterou k němu máme. Znamená to také jednoduše o něm mluvit a vyznat naši víru. Nést svědectví o jeho velikosti, oslavovat ho před lidmi.

Jeho jméno je nám zjeveno ve jménu Ježíše, který nás upozornil, že zapřeme-li ho před lidmi, i on nás zapře před svým Otcem (Mt 10,33). Jeho jméno je mocné, před ním se třese svět démonů, má moc uzdravovat

nemocné a konat zázraky. Všichni, kdo se na jeho jméno odvolají při soudu, budou spaseni. Proto jméno Boží nemá být používáno „proníc a zanic“: „Neznesvětíte mé svaté jméno. Ať jsem posvěcen uprostřed Izraele. Já jsem Hospodin, já vás posvěcují“ (Lev 22,32). V tomto dávném přikázání se jeví jasně cíl posvěcení jména: posvěcení lidské rodiny. Rouhání není jen hanobení Boží důstojnosti, ale je to i atentát na naši identitu, vždyť naše jméno je: synové a dcery Boží.

Gospa nám dnes připomíná, že rodina je vychovatelkou posvěcování Božího jména. Skrze ni začíná Boží království ve světě. Jméno Boží máme opěvovat a chválit rodinnou modlitbou tak, jak tomu bylo v je-

ruzalémském chrámě. Jak rády mají děti tyto chvály, ale často jsou to rodiče, kteří s nimi „neudrží krok“! V modlitbě Otčenaš také chápeme, že na posvěcení jména je vázán příchod ráje: „Posvěť se jméno tvé, přijď království tvé...“ Když Boží jméno bude skutečně posvěceno, tehdy se stane patrným jeho království.

Bratr Efraim k poselství Královny míru, 25. 5. 1997

Já znám Boha velmi málo, zato On mne zná velmi dobře. A v tom je moje naděje.

* * *

Vědění, které nezná lásku, je k ničemu. Někdy je dokonce horší než nic.

* * *

Pane, chraň naši lásku před inteligencí, která zrazuje, před stroji, které zotročují, a před penězi, které kazí.

* * *

Lidské srdce má jednu velkou přednost: na světě nemůžeme Boha poznat, ale můžeme jej milovat.

* * *

Máme vždy pravdu, když se omezíme pouze na to, říkat jenom pravdu?

Raoul Follereau

»Milovat chudé, milovat sousedy, milovat neznámé, milovat bližního, který je na druhém konci světa, milovat cizince, který je nám zcela nablízku, milovat, milovat...«

»Bez této lásky nepomůže žádné klečení, žádné zvony, žádné slavnosti, bez lásky nejsi křesťanem.«

»Bliženská láska musí však vycházet z lásky k Bohu. Z ní čerpá svůj nejvlastnější smysl. Boží láska nás používá jako nevhodné, ale uznávané spolupracovníky. Kdybychom cvičení v bliženské lásce omezili na dob-

ročinnost, z čeho by plynuly zásluhy? A radost? Musíme nejen dávat, musíme se obětovat.«

»Jestliže někdo z vás má tu sílu překonat své vlastní předsudky, jestliže najde někdo odvalu k uskutečňování bliženské lásky, bude to pro svět velkou nadějí. Nejde o to jenom vzdychat. Útlocitná srdce mohou bédovat teprve potom, až už nebude nic jiného na práci.

Nyní jde o to jednat. Ihned a společně. Jinak se budeme muset spokojit s tím a vzít to na vědomí, že jsme se stali netvory.«

překl. -Iš-

Ve jménu Belzebuba?

To, co se dovídáme v dnešním úryku evangelia o učitelích zákona, kteří tvrději odmítali znamení, která Ježíš vykonal přímo před jejich zraky, nás vede k vážnému zamyšlení nad stavem naší vlastní pokory.

Cesta k Bohu je cestou postupného „zapírání sebe sama“. Je to cesta hledání, nikoliv vytváření Boha. Utvářet si Boha podle svého obrazu, to je svůdné především pro ty, kdo jsou nadáni bystrým rozumem a mají mnoho poznatků.

Najít skutečně Boha však znamená sklonit se před Nekoněností a uznat vlastní nicotu. To není stav, který bychom si měli namlouvat nebo sugerovat, to je objektivní ontologická i věroučná realita, která může vypadat jinak, pokud se na ni díváme zvenčí, a jinak, pokud jsme do ní uvědoměle vstoupili. Při pohledu zvenčí se naše přirozenost proti ní bouří, protože pro svou krátkozrakost nepoznává to podstatné. Poznána zevnitř představuje paradoxně opravdové osvobození člověka a odhaluje mu jeho skutečnou důstojnost, která ovšem nevyplývá z vlastního sebevědomí, nýbrž z poznání vztahu, jaký k němu zaujímá jeho Bůh, Stvořitel, Vykupitel a Posvětitel. Teprve tím, jak tento vztah svobodně a radostně přijímám, otevírám se Bohu, aby ve mně mohl působit divy své lásky, protože dokud se spoléhám na sebe a obdivuji sám sebe, odsouvám jej do pozadí, posluhuji si Bohem jako ozdobou a přívazkem své vlastní důležitosti.

Cesta k Bohu je tedy cestou pokory. Při každé představě, kterou si vytvořím, při každém obrazu o Bohu, který jsem ve své mysli přijal, při každém postupu, který jsem si zvolil, musím se ustavičně ptát: Je tomu skutečně tak? Je to skutečně to, co chce Bůh? Neoslňuje mě jen moje vlastní samolibá obrazovost? Jedině pokora je sku-

tečnou ochranou proti sebeklamu. Problém je ovšem v tom, že pokora je vzdálenější cíl než cesta. Její opak, pýcha, patří k nectnostíem, které sám u sebe nejhůře poznávám a přiznávám. Přesvědčení, že už jsem pokorný, může svědčit o úplném opaku.

Sebekritické zamyšlení nad stavem vlastní pokory je potřebné tím více a tím častěji, čím více mám pocit, že jsem úspěšný, že mám talent a charisma, které nemají druzí, že si vím rady v každé situaci, jestliže mám vždy dostatek těch, kteří mě obdivují a tleskají mi. Sympatie mnoha příznivců zdaleka nemusí znamenat, že má ve mně zalíbení také Bůh. Sebeuspokojení z úspěšnosti je otevřeným oknem, kterým vstupuje pýcha, a pak skrytě a nepozorovaně prostoupí mé myšlení, slova i jednání. Všichni pozdější bludaři a rozkolníci byli velice nadanými, horlivými a velice úspěšnými kněžími. Jejich tragédie začíná od okamžiku, kdy přestali vnímat, že jejich sebevědomí opouští rovinu pravdy, že přeceňují své poznání a své vlohy a stávají se sami sobě nejvyšší autoritou.

Jsou určité postoje a chování, které nasvědčují, zda mám blíže k pokoře nebo k pyšce.

První z nich je míra ochoty podřizovat se vedení a přijímat rady těch, které Bůh posílá, aby mě vedli. Dát se vést, to je bezpečná cesta, po které kráčel sám Bůh, když se stal člověkem a svěřil se lidským rodičům, aby jej vychovávali a vedli. Když se nám zdá, že si vystačíme sami, podle čeho budeme rozlišovat, kdy nás ještě vede Bůh a kdy už vede slepý slepého?

Dalším ze znaků, zda jdu za Bohem a ne za sebou, je hluboká úcta ke všem, kteří mě předešli a patří už zcela jistě na Boha tvářív v tvář. Je třeba se velmi zamýšlet na sebou, jestliže některý ze světců mi vadí, budí ve mně nevoli nebo dokonce odpor.

Jiným kritériem je úcta k bratřím, kteří upřímně hledají Boha a v účtě mu slouží, ale jdou jinou cestou, než jdu já. Je špatným signálem, jestliže ve mně jejich způsoby a jejich činnost budí pocity nevole a žárlivosti, nevráživé konkurence nebo dokonce odsuzující kritiky.

Je dobré se často ptát, jakým způsobem přijímám nepřiznání lidí a jejich kritiku. Jestliže mě popuzuje a dráždí, když se nesetkávám s očekávanou přízní a souhlasem, jestliže na upozornění a kritiku reaguji vnitřně podrážděn a nejsem schopen vděčnosti k těm, kteří mi vyjadřují upřímně, co si myslí, jestliže dávám přednost těm, kteří mi lichotí, a snažím se vyhnout těm druhým, není mým rádcem pravda ani pokora.

Podezřelým stavem je dojem, že jsem v duchovním životě něco jako vynálezce, který objevil cosi, o čem předkové neměli potuchy, že to, z čeho oni čerpali, pokládám za překonané, to, co oni potřebovali, je pro mne již zbytečné. Nebezpečí je v tom, že tomu může být zcela naopak.

Zdá se, že všechny dosud uvedené symptomy se spojují v jednom, a tím je můj vztah k jevům, kterým se říká »soukromá zjevení«.

Není vůbec lhostejné, zda u nás převládá ochota, či spíše nechuť přijímat i mimořádná znamení, která chce Bůh použít, aby nás oslovil. Je vždy na povážnou, jestliže taková znamení, např. zjevení a zázraky, spíše

Kněží, jestliže nejste nositeli naděje, čím jste?

* * *

Svět hladoví po obilí a po něžnosti. Dejme se do práce.

Raoul Follereau

apriorně odmítám, než zkoumám, čím mě mohou oslovit a co by pro mne mohly znamenat. Postoj, že jsou pro mne taková prorocká znamení zbytečná a že je nepotřebuji, svědčí spíše o povážlivé sebejistotě než o opravdové vnitřní pokoře.

Mimořádná Boží znamení v Kristově církvi nejsou zdaleka něčím okrajovým a fakultativním. Je přece známo, že výrazným způsobem formovala a formují její charakter, její liturgický život i křesťanskou praxi. Jestliže od nás na jedné straně požadují to, co odpovídá Božímu zákonu, a na druhé straně korespondují se stavem naší slabosti, lhostejnosti, hříšnosti, pohodlnosti, stagnace a pýchy, jestliže nás vyzývají, abychom se upřímně a doopravdy obrátili k Bohu, jaké k tomu potřebujeme zvláštní osvědčení?

Málokdo se odváží popírat, že církve v mnoha směrech prožívá stav krize. Náš Pán, který slíbil své církvi, že bude s námi po všechny dny až do skonání světa, jistě nepřihlíží lhostejně jejímu ohrožení. On také vidí zcela zřetelně nejen její současný stav, ale i další možný vývoj. Dá se zcela logicky očekávat, že ji nepřenechá osudu, ale uplatní nějakým evidentním způsobem svou moc a svůj vliv.

Někteří věřící a především příslušníci duchovního stavu si však vytvořili postoj, který by se dal nazvat vnitrocírkevním deismem (viz KKC 285). Jsou sice formálně Božími služebníky, ale vzhledem ke své domnělé vyspělosti a sebevědomí už Pána Boha tolik nepotřebují a Boží věci si spravují sami. Nedá se říct, že by se s Bohem rozcházeli, ale také s ním ne-

scházejí. Nezabývají se Bohem, nýbrž spíše svými poznatky o něm. Protože jeho přímá intervence a z toho plynoucí setkání s ním by byly narušením této »soběstačné souběžnosti«, je podle jejich názoru předem vyloučena. Na zdůvodnění této nemožnosti je použit veškerý lidský důmysl i institucionální zařízení a aparát.

Na obranu proti možným Božím zásahům si vybuodovalo lidské sebevědomí trojí obranný val. Prvním valem je něco jako »presumpce nemožnosti nadpřirozeného znamení«. Kdo chce mluvit o nadpřirozeném znamení, musí to napřed dokázat. Druhý obranný val spočívá v tom, že se všechny možné důkazy zpochybňují, a tedy neuznávají. Třetí obranný val pak je postaven tak, že pokud se přece někomu podaří nadpřirozené znamení dokázat, zbývá poslední možnost, totiž prohlásit takové, byť »doložené« znamení za zbytečné a neaktuální, protože doba takových znamení již pryč pomínula.

Těžkého odsouzení se dostalo Židům, kteří na Kristu žádali znamení. Nazval je *pokolením zlým a nevěřícím* (Mt 12,39). Stejně jako člověku nepřisluší *žádat znamení*, nepřisluší mu ovšem ani *odmítat znamení*. Rozhodovat o tom, kdy, kde, komu a jakým způsobem Bůh ukáže své znamení, přísluší jedině jemu. Jak by se mohl člověk opovážít prohlašovat nejvyššímu Pánu: „Já od tebe žádné znamení nepotřebuji. Jsem zcela soběstačný. Vím všechno, co potřebuji vědět. Ty už k tomu nemáš co dodat. Ostatně doba, kdy jsi ještě mohl dávat lidem taková znamení, již skončila.“

Kdyby k ničemu jinému mimořádná Boží znamení nesloužila, jsou jako lakmusový papírek, který bezpečně indikuje přítomnost či nepřítomnost pokory. Ideologický deismus jako ovo-

Politický mateník

Kdo chce nespravedlnost? Kdo chce neinformovanost?

Pochybuji, že by na takto položené otázky někdo zvedl ruku a řekl hrdě: „Já.“ Přesto vidíme, že moderní politika od svého počátku tíhne k prospěchu jen partikulární strany, vyhraněné skupiny lidí, či k oligarchii. Vaří podmínky nespravedlnosti pro budoucí guláše konfliktů.

Noviny a ostatní informační média se staly v tomto století nástrojem propagandy, ač by měly být zdrojem nestranných informací, jakousi neretušovanou fotografií skutečnosti. S kompasem, kde střelka tančí všemi směry, voděna pod mapou magnetem, se můžeme dostat jen do vlastní katastrofy.

Nad světem visí temný mrak krize dějinného arabsko-izraelského konfliktu. Kdo se ale na Západě odváží říci, že je světovými médii o tomhle kotlíku nespravedlností dobře a úplně

informován? Sleduji vývoj pečlivě, ale byl jsem v uplynulých týdnech překvapen. Koncem dubna t.r. byl, ve speciálním zasedání Organizace spojených národů v New Yorku, vznesen požadavek na okamžité zastavení izraelských stavebních prací na jeruzalémském vršku Har Homa. Zprávu o tom ale přinesl jen jako jediný (!) The Independent, Londýn, 26. 4. 1997, v zastrčeném třířádkovém sloupečku. Přesto, že víme, jak choulostivá je celá jeruzalémská záležitost. Arabové jsou izraelskou pokračující expanzí silně znepokojeni. Obávají se, že sídlištěm v Har Homa zvýšený počet izraelského obyvatelstva v této okupované oblasti rozředí uměle domorodý palestinský vliv. To by usnadnilo expanzivní plány sionistů na vybudování nového jeruzalémského chrámu na místě, kde je dnes třetí nejdůležitější mešita islámského světa. Pak by ale

svatá válka – jihat – celého islámského světa proti Izraeli byla nevyhnutelná.

O této plíživé politice bychom měli vědět více. Už jen pro naši správnou orientaci a spravedlivý postoj. Londýnské The Times ze čtvrtka 8. 5. 1997 přinesly článek „Izraelští šéfové bezpečnosti malují Netanyahuovi ponurý obraz“ (Izraeli security chiefs paint Netanyahu a goomy picture), kde varují. Bohužel, The Times nezarámovává informaci do skutečného dění a nepřipomíná, proč se Palestinci a arabský svět vůbec chystají k odvetě. A tak to je se vším.

Zatleskejme tedy zatím alespoň vystoupení vetchého papeže Jana Pavla II. v Bejrútu v neděli 11. května. Jeho výzva k mírovému dorozumění je nanejvýš aktuální. Rozpory na Středním východě jsou překonatelné jen s Kristem.

Dr. Bohumil Koblíha,
Londýn, 12. 5. 1997

ce rozchodu s pokorou má ovšem má své závažné praktické důsledky. Ti, kteří nepotřebují Boží znamení, nepotřebují ani Boží pomoc. Bůh je nechává, *ať si žijí podle svých nápadů*. Pracují jen jako lidé s použitím jen lidských prostředků. Jejich sekularizovaná víra ztrácí veškerou přitažlivost. Protože přestali být správci a rozdatelci nadpřirozeného, stávají se pro lidi a pro svět zbytečnými. Svět není zvědavý na výmluvné znalce náboženství, ale na samotného Boha. Ten však se zjevuje pouze skrze to, co je malé, prosté a pokorné.

Proto se obracím na základě své vlastní hluboké osobní zkušenosti s naléhavou výzvou na všechny, pro které se stala Boží znamení, divy a zjevení nesnesitelnými. Nebudte si, prosím vás, tolik jisti svým úsudkem. I ten Bůh na „vedlejší souběžné

koleji“ je nekonečně větší, moudřejší a světlejší než my. Jestliže se s ním sami nechceme setkat, neupírejme tuto možnost a toto právo jemu. Přiznejte, prosím vás, Bohu pro začátek alespoň tolik práva, kolik si jej nárokujete sami. Neupírejme tuto možnost a toto právo jiným věřícím, kteří se nestali vyznavači vašeho deismu. Nebo snad chcete přesvědčovat statisíce lidí, kteří v Medjugorje objevili Boha, aby vzali své obrácení zpět a vrátili se k původnímu způsobu života, protože se obrátili díky přeludu? Jestliže by to, co se děje v Medjugorje, mělo být dílo Satanovo, pak je *jeho království rozděleno a dům na dům padne*.

Uvědomte si toto: K rozpoznaní, že nějaké zjevení není nadpřirozené, je ve skutečnosti stejně daleko, jako k rozhodnutí, že nadpřirozené je. Po prav-

dě řečeno je první rozhodnutí mnohem riskantnější než druhé. Není na tom nic nepřijatelného přijmout dobrou radu, doporučení či výzvu, i kdyby se ukázalo, že není z první ruky. Ale jak si zodpovíme, jestliže se postavíme zády k samotnému Bohu?

Cítíme-li silnou potřebu dokázat, že znamení, které již způsobilo tolik dobrého, není nadpřirozené, že je nezávazné, zbytečné, a proto se může odmítnout, je v tomto znamení zřejmě něco, co nás znepokojivě oslovuje, ruší náš klid a naše sebeuspokojení. Proč tedy hledat chybu jen u znamení a ne u sebe? Nevysilujte se bojem proti znamení a podívejte se nejprve na sebe. Přijměte je alespoň jako výzvu k důkladné revizi stavu vlastní pokory. Bez ní tak jako tak do Božího království nevejdeme.

Lubomír Štula

Veliká je tvá víra...

Závěr encykliky Pia XI. z 3. 5. 1932

Harmonie modlitby a obětí

I jednotlivcům je pokání základem a dárcem pravého pokoje; odvrací je od dober pozemských a pomíjejících, povznáší je k dobrům věčným a uděluje jim i v dobách strádání a pohrom pokoj, který nemůže dát svět se všemi svými bohatstvími a rozkošemi. Není jedním z nejjasnějších a nejradostnějších zpěvů, který byl vzpíván v tomto slzavém údolí, „Píseň slunce“ svatého Františka? A přece její tvůrce, který ji i zpíval, byl jedním z největších kajčů. Chudáček z Assisi, který neměl na zemi naprosto nic a nesl na svém vyčerpáném těle stigmata našeho Ukřížovaného.

Modlitby tedy a pokání jsou dva mocné prostředky, které nám byly dány Bohem v této době, aby k Němu dovedly zbloudilé lidstvo, jež se potácí sem tam. Ony musí rozptýlit a odstranit základní příčinu vši vzpoury a revoluce, totiž revoluce člověka proti Bohu. Ale i samy národy jsou volány, aby volily mezi dvěma věcmi: Buď se oddají těm dobrým a spásným vůdcům a obrátí se, pokorně a s lítostí, k svému Pánu a Otci milosrdenství, nebo zanechají sebe samy a málo z toho štěstí, jež ještě zbylo na zemi, na pospas nepříteli Boha, to je duchu pomsty a rozvratu.

Zbývá nám jen vyzvat tento ubohý svět, který prolil tolik krve, který vykopal tolik hrobů, zničil tolik veleděl, zbavil tolik lidí chleba a práce, zbývá nám, pravíme, volat jej slovy svaté liturgie: „Obráťte se k Pánu Bohu svému!“

Svět kolem Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Můžeme vám, ctihodní bratři, ukázat pro tuto jednotu modliteb a odčinění vhodnější

příležitost, než je svátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova? Zvláštní známkou tohoto svátku, jak jsme šířeji dokázali před čtyřmi lety ve své encyklice „Misericordissimus“, je duch zadostiučinění, a proto jsme si přáli, aby v onom dnu se na celém katolickém světě ve všech chrámech konaly pobožnosti za odčinění urážek Nejsvětějšímu Srdci.

Nechť je tedy letošní svátek Nejsvětějšího Srdce Páně pro celou Církev svatým závoděním v horlivosti pokání a modliteb. Nechť věřící přijmou Tělo Páně v počtu co nejvyšším a vroucně prosí před oltářem a koří se Spasiteli lidského pokolení ve Svátosti oltářní, která, ctihodní bratři, podle Vašeho nařízení bude vystavena ve všech chrámech; nechť se všichni ponoří v to milosrdné Srdce, které zakusilo hořkost lidského utrpení, nechť mu podají svoji pevnou víru, jistou naději a výheň své lásky. Nechť prosí toto Srdce přesvaté s přímluvou Panny Marie, která zprostředkuje všechny milosti, za sebe a za své rodiny, za svoji vlast a za Církev, za námetka Kristova na zemi a za ostatní pastýře, kteří se s ním sdílejí o přetěžkou tíhu duchovní vlády nad dušemi. Nechť je prosí za věřící bratry, za bloudící, za nevěřící a bezbožné a konečně i za nepřátele Boha a Církev, aby se obrátili.

Tento duch modliteb a pokání nechť je u všech věřících živý i po celou oktávu, kteroužto liturgickou výsadou vyznamenáváme tento svátek. (*Liturgickou reformou byly tyto oktávy zrušeny. Není ovšem důvodu zapomenout na význam tohoto svátku a nesplnit přání Pia XI. v „soukromých pobožnostech“.* Pozn. red.) V oněch dnech ať jsou konány, ctihodní bratři, způsobem, který uznáte

sami za vhodný, veřejné pobožnosti a jiné skutky zbožnosti na úmysl, který jsme výše uvedli, abychom „obdrželi milosrdenství a našli milost v každé době“ (Žid 4, 16).

Bude to tedy pro všecken křesťanský lid oktáva pokání a svaté lítosti, umrtvování a modlitby. Nechť si věřící oděprou návštěvu divadel a zábav, i těch dovolených. Bohatší ať žijí dobrovolně v duchu křesťanské přísnosti skromněji a ušedřují spíše chudým to, co si odřeknou, neboť i almužna je výborným prostředkem, aby bylo učiněno zadost Boží spravedlnosti a aby se Bůh smiloval nad svým lidem. Chudí a všichni, kdo v této době hrozně trpí, ježto není dost práce ani chleba, nechť obětují v témž duchu pokání s větší odvedaností svůj nedostatek, jež mají v důsledku těžkých dob

a sociálních podmínek, které božská Prozřetelnost v nevstížitelném sice, ale jistě v milostivém úmyslu na ně dopustila: nechť přijmou z ruky Boží pokorně a s důvěrou účinky chudoby, které se stávají ještě hroznějšími tísní, v níž se zmltá celé lidstvo, nechť pohlédnou oddaně k božské vznešenosti kříže Kristova s myšlenkou, že je-li práce z největších hodnot životních, právě láska Boha trpícího zachránila svět. Nechť se posílí v jistotě, že jejich obětí a jejich utrpení křesťansky snášené uspiší hodinu milosrdenství a pokoje.

Božské Srdce Ježíšovo jistě vyslyší modlitby a obětí své Církev a řekne konečně své nevěště, která lká pod tíhou tolika béd a neštěstí: „Veliká je tvá víra, staň se ti, jak si přeješ“ (Mat 15,28).

ZPRÁVY – BISKUPSTVÍ KRÁLOVÉHRADECKÉ

□ Papežský nuncius na Libici

V sobotu 24. 5. 1997 přivítal otec biskup Karel Otčenášek v Libici nad Cidlinou apoštolského nuncia Mons. Giovanniho Coppu, který vedl třetí pouť svatovojtěšské novény v rodišti sv. Vojtěcha. Po mši svaté se vytvořil modlitební průvod na Hradiště. Mnoho autobusů s poutníky pak pokračovalo na odpolední program do Nového Adalbertina, královéhradeckého pastoračního střediska, kde poutníky čekalo malé občerstvení. Po něm P. Pavel Dokládal, rektor uvedeného střediska, promluvil k věřícím na téma „Smysl a význam Desetiletí v životě křesťana“.

Na závěr krásného dne, o kterém se jeden z poutníků vyjádřil: „Byl to balzám pro duši,“ hosté z různých farností Čech a Moravy zaplnili katedrálu svatého Ducha. Při závěrečné pobožnosti je oslovil Mons. Josef Socha, diecézní spirituál. Potvrdilo se, že tato část evangelizačního programu Královéhradecké diecéze tzv.

patera adventů, svatovojtěšská novéna, byla volena šťastně.

□ Svěcení varhan v Chrasti u Chrudimi

Na slavnost Nejsvětější Trojice navštívil farnost Chrast u Chrudimi biskup Karel Otčenášek. Ve farním kostele, který je zasvěcen právě Nejsvětější Trojici, při slavnostní bohoslužbě požehnal opravené varhany. Místní chrámový sbor, který má dlouholetou tradici a vynikající úroveň, doprovázel celou slavnost liturgickým zpěvem.

□ Popelka nazaretská ve Sloupnici

Ve Sloupnici u Litomyšle skupina věřících 25. 5. 1997 uvedla v místním kostele Renčovu Popelku nazaretskou. Na úvod přiblížil postavu básníka Václava Renče místní farář P. Josef Bělohradský. Jednoduchá forma nastudování byla působivá a zaujala přítomné, kteří odcházeli naplněni krásou duchovního zážitku.

-hrk-

Zpívali u nás

Stále častěji dnes naříkáme nad tím, jak se stal člověk pasivním spotřebitelem ve svém vztahu ke kultuře. Jak vstřebává bez přemýšlení to, co mu hotové předává televizní program, aniž sám k tomu přispěje byť i jen tak minimálním podílem jako čtenář knihy, který si čtené aspoň představí.

O tvorbě vlastní zábavy, jakou bývalo provozování hudby, ochotnické divadlo a podobně vůbec nemluvě. A přece to není tak docela beznadějně, přece se stále najdou lidé ochotní angažovat se ve vytváření kulturních hodnot pro sebe, k radosti druhým a ke slávě Boží. Mezi takové patří pan Jan Jakubík z Oder, vedoucí pěveckého sboru Chorus Odry. Jeho práce je tím obdivuhodnější, že sám je otcem osmi dětí, z nichž větší na již také ve sboru účinkuje. Nejstarší syn již jako dirigent, další děti, jak dorůstají, jsou do sboru postupně zapojovány. Tato generační posloupnost je typická pro celý sbor: není věkového rozdílu, od dětí po jejich babičky a dědečky, všichni v souladu zpívají.

Ale dejme slovo samotnému panu Jakubíkovi, který nám o své práci ochotně napsal:

„Chránový sbor od sv. Bartoloměje v Odrách působí odedávna v generačních proměnách a slouží s radostí v srdci k oslavě Boží a k potěšení věřících. Cílem našeho sboru bylo vždy doprovázet liturgii a zároveň probouzet zdravý zájem o duchovní hudbu se vším, co k ní patří. V roce 1993 se tento sbor a orchestr stal samostatným právním subjektem. Ve sboru zpívá 48 členů, dalších 24 doprovází hrou na hudební nástroje. Toto hudební sdružení nese název „Chorus Odry“. Jeho členy jsou jak úplní amatéři různých povolání od dělníků po podnikatele, tak i odborně vzdělaní hudebníci, studenti a absolventi státní i církevní konzervatoře, učitelé ZUŠ a dokonce i hráči z Moravské filharmonie ve Zlíně.

Sdružení pořádá každý druhý rok festival duchovní hudby, jehož se zúčastňují okolní i vzdálené chránové sbory. Toto setkávání umožňuje v krásném ovzduší lásky, porozumění a hudebnosti navazovat nové kontakty a umožňuje sborům i sólistům porovnávat svůj repertoár, interpretaci a nalézat novou inspiraci. Scházíme se k pravidelnému cvičení a instruktážím každý týden. I když pro některé členy je to při jejich pracovním zatížení nemalá oběť, přinášejí ji rádi v souladu s nepsaným heslem sboru: „Chválit a oslavovat Boží velebnost a dobrotu věčného Otce!“

V odpovědi na otázku, jak lze sloučit tak náročnou práci v oblasti kultury s neméně ob-

tižným úkolem výchovy početné rodiny, pan Jakubík uvedl:

„Ano, to vše je možno sloučit zcela harmonicky. Podstatou této harmonie je několik důležitých prvků. Spolupráce s Boží vůlí, duchovní růst v rodině a bezmezná důvěra v Boží pomoc. Jestliže celá rodina usiluje o správný křesťanský život, založený na pevných zásadách, pak Bůh naše nedostatky a trhliny urovná a zacelí a dodá nám další pomoci a síly!“

Stejně pevný a jasný je i názor pana Jakubíka na problém, zda nadměrná činnost v kulturní či jiné oblasti není na úkor hloubky duchovního života:

„Rozhodně ne, to říkám zcela bez výhrad a zodpovědně. Všechny naše činy ovšem musejí být protkány modlitbou. Naším heslem musí být: „Modli se a pracuj!“ Jedno bez druhého by nebylo plně v křesťanském duchu a nepřineslo by nám pravé pozeňání ani pravý užitek.

Když jsem jako malý chlapec ministroval kněži u oltáře,

pozoroval jsem na prospektu našich chránových varhan pod obrazem anděla nápis: „Laudate Dominum – Chvalte Pána.“ Ano, toto je naše inspirace, v tom je zdroj našeho elánu, pracovitosti a chuti přetvářet sama sebe i okolí a vnášet skrze dar umění – hudbu, radost i sílu našemu společenství a všem lidem kolem nás.

Modlitba a skutky, to se stále vzájemně doplňuje a musí být citlivě vyvažováno. Jedno bez druhého nejde.

Mí rodičové, dnes již na věčnosti, nás vychovávali v bázi Boží a ve světle víry. Bylo nás hodně, životní podmínky byly často velmi tíživé, ale díky modlitbě se po celý život můžeme těšit z Božího přátelství a dobroty nebeského Otce!“

Tolik pan Jakubík, člověk, jehož život je prosycen radostí z hudby, povinností k rodině a oddaností Bohu. Čím více bude takových křesťanů, tím větší důvěru v budoucnost můžeme mít.

Eva Pivoňová

Z dopisu čtenáře

Něco o pohoršení

Lidská paměť je krátká. Sem tam se na něco zapomene. Dnes jako by se lidé zapomněli chránit před pohoršením. Někteří si o sobě myslí, že jsou již „dospělí křesťané“ a mluvit takovým o pohoršení je zbytečné. Jiní se dali ovládnout trendem dnešní doby a odmítají se dávat usměřovat jakoukoliv autoritou. „Budete sami poznávat, co je dobré a co je zlé“ (srov. Gn 3,5).

Učení církve se nemění každým závanem větru nebo módy, tak jako se nemění ani lidská přirozenost, která je stále stejná a stále stejně nakloněna ke zlému. Osvědčené přísloví praví: „Slova znějí a příklady táhnou.“ Dobré příklady přitahují k dobrému a zlé k zlému. A těmto posledním říkáme pohoršení. V Písmu čteme: „Běda světu pro pohoršení“ (Mt 18,7).

Boží hněv stihne především ty, kdo budou pohoršovat děti. „Kdo by pohoršil jednoho z těchto maličkých, tomu by bylo lépe, kdyby mu uvázali na hrdlo mlýnský kámen a hodili do moře“ (Mt 18,6).

Jestliže jsme poučeni lidskou zkušeností, moudrostí a učením svatých Písem, je zarážející, když slyšíme některé z našich duchovních předáků mluvit o tom, že dnes již není možné uchránit se před pohoršením a že si člověk na ně zvykne a stane se proti němu imunním. Je to asi stejně moudré jako tvrdit, že se požíváním alkoholu stane imunními proti alkoholu, užíváním drog imunními proti drogám a kouřením proti nikotinu. Takoví lidé se nestanou imunními – stanou se závislími. Zlo přijde do jejich srdce

jako kvas, rozhodá jejich vůli a způsobí, že se ztratí smysl pro věci duchovní a nadpřirozené.

Můžeme to shrnout do několika slov: Chraňte se před pohoršením! Nikdo není bezpečný. Ohrožení jsou zejména ti, kteří si myslí, že se jim nic nemůže stát. Ti, kteří se zdáli pevní ve víře, jako byly pevné cedry Libanonu, ty sv. Pavel viděl povalené do bláta. Chraňte se před pohoršením především svoje děti. Jste za ně před Bohem odpovědní. Nemůžete-li zajistit, že budou sledovat v televizi jenom programy nezaváděné, zřekněte se televize! Je pro vás i pro ně lepší i bez oka, bez ruky a bez nohy – a také bez televize – vejít do božího království, než ztratit svou duši.

Tato slova budou pro mnohé nepřijemná, ale přece jsou pravdivá.

Váš P. Jiří

NEW AGE A JEHO SEKTY 2

Hnutí NA propagují také populární a oblíbené hvězdy filmu a pódiá. Patří k různým skupinám, které mají těsné nebo volnější spojení s ideami NA.²²

NA těží z desetitisíců titulů knih a časopisů z oblasti ezotery, okultismu, reinkarnace, hinduistické filozofie, astrologie, magie a věštvectví apod. Propaguje jej mnoho kurzů, akcí a kongresů, ve kterých se vyučuje magii, léčitelství, jasnovidectví a jiným »tajemným uměním«. NA, to je také nová kosmická hudba (Allan Parswon, John Denver), literatura (využívání děl Krishnamurtiho, Antonia de Mello, Thomase Mertona – dokonce proti jejich záměrům) – kinematografie (»Ghost«, Hair) a televize (Shirley McLaine).

NA nemá svůj centrální systém řízení, neboť je silně zakonspirován. Za hlavní střediska se uznávají »zahradu Findhorn, založená ve Skotsku 1962, která nabízí různé kurzy a »kontakty s duchy přírody«, Institut noetiky v Kalifornii, založený v r. 1973, který podporuje výzkumy lidského vědomí a Středisko Kena Leyese v Esalen v Kalifornii, které od r. 1972 organizuje různá skupinová setkání.

»Průvodce NA« publikovaný v r. 1979 v USA přináší deset tisíc adres spolupracovníků NA. Ukazuje se, že ve sféře vlivu Vodnáře se nacházejí prakticky všechny organizace feministické, ekologické a netradiční skupiny vědecké a náboženské. Jako příklad můžeme uvést strany zelených, skupiny Greenpeace či Animals Liberation Front, Hnutí transcendentální meditace, Hnutí vědomí Krišny,

Hnutí probouzení lidského potenciálu a jiné. Fungují také pod firmou sdružení holistického zdraví, politických skupin, středisek na podporu lidského vědomí, filozofických center, náboženských skupin (Eckankar, Anana Yoga Society, Scientology, Church Universal and Triumphant, pokračovatelé hnutí Rajneeshe, Da Free Johna, Srí Chinmoy). Pod hesly míru, feminismu a ekologie ovládá NA řadu světových organizací. Má silnou podporu v OSN, UNESCO, Světové radě církví, Nadaci Forda a Rockefellerera a také svobodných zednářů a jiných vlivných organizací.²⁵

Z mnoha kategorií skupin NA tvořících mezinárodní síť malých skupin, které tím či oním způsobem spolupracují na dosahování cílů NA, jsou nejzávažnější *náboženské skupiny*. Počítá se, že existuje na 5 tis. náboženských skupin NA, jejichž základní pohled na svět se opírá o panteismus nebo monismus. Walter L. Martin sestavil kritéria, která umožňují identifikaci kultů NA. Patří k nim:

1. Zjevné nebo skryté propagování NA neboli Věku Vodnáře.

2. Propagování víry specificky spjaté s NA, jako je monismus (»všechno je jedno«), panteismus (»všechno je bůh«), gnosticismus (»spása nebo duchovní uzdravení přijde na základě prožitku zvláštního osvícení«), karma a reinkarnace, duchovní evoluce, uctívání mistři (rovni Kristu).

3. Obrana praktik NA a okultismu, jako je »channeling« (předávání informací, které údajně pocházejí od neviditel-

ných bytostí duchovních), média, astrologie, uzdravování pomocí médií, numerologie, magie, různé způsoby vyvolávání zvláštních stavů vědomí (meditace, zpěvy, vyloučení smyslů, holotropní dýchání, hypnóza) a užívání krystalů a pyramid k mediálním účelům.

4. Používání specifické terminologie NA jako »vytváření vlastní skutečnosti«, »vyšší bytí«, »seberealizace«, »kosmické vědomí«, »universální energie«, »kundalíní«, »jin a jang« apod.²⁶

Užívá-li nějaká skupina terminologie NA, nemusí to samo ještě znamenat, že je jeho součástí. Základním kritériem je cíl, jaký si skupina vytkla: ten je u NA **přetvořit sebe a pak přetvořit svět**.

V houštině sekt a nových náboženských skupin, které vycházejí ze zásad NA nebo které je realizují, je možno rozlišit několik základních obměn a druhů: ty, kteří vyrůstají bezprostředně z myšlenek Východu; skupiny magické a okultistické; satanistické; synkretické neboli poukazující na nové ohrožení světa.

Orientální filozofie se již v 19. století začala přizpůsobovat určitým aspektům západní kultury. Guru z Východu si uvědomili, že mají-li zpopularizovat svou filozofii na Západě, musí odložit asketismus, který se vyskytuje v mnoha východních skupinách. Různé formy hinduismu, buddhismu, zenu a taoismu začaly obměňovat svůj charakter a skrývat se pod terminologií blízkou Západu. Používají k tomu vědecký žargon. Vědecké termíny používá

transcendentální meditace a taoistická interpretace bible Sun Myung Moona. Hare Krišna, aby získala konverty, se vzdala exotických úborů a přizpůsobila se západní kultuře.²⁷

»Velké bílé bratrstvo« (The Great White Brotherhood) Heleny Blavatské, které hlásá orientální myšlenky zvláštním způsobem »přeložené« pro potřeby idejí NA, vychovalo řadu skupin. Patří k nim I AM (Já Jsem), The I AM Presence (Já Jsem Nyní), Asvended Masters (Vyvýšení Mistři) The Church Universal and Triumphant (Všeobecná a triumfující církev). Patří sem také sekta Institut užité metafyziky a sekta Já Jsem, která byla založena r. 1963 Winfredem Gracem Bartonem, jednou nejvýznamnějších postav NA.²⁸

Pro jednoho z hlavních ideologů NA Fritjofa Capru je východní myšlení ideálním modelem pro srovnávání západní kultury. Všechno, co pochází z Východu, je pozitivní a hodnotné, zatímco úspěchy západní civilizace neobsahují žádnou hodnotu a jsou příčinou současné krize.²⁹ Podle některých sociologů sledování popularity východního myšlení umožňuje formulovat tezi o postupující »orientalizaci Západu«.³⁰

NA tím, jak hlásá nezbytnost zásadních změn ve světě, které spojuje s panteismem a monismem, stal se základnou pro šíření **okultismu**. V r. 1970 se v časopise »McCalls« objevil článek pod titulem *The occult Explosion* (Exploze okultismu), který popisuje spiritistické seance, magii, karty, kult sata na i astrologii. Odhaduje se, že v současnosti 50 % lidí se zabývá nějakou formou okultismu, při čemž pouze 2 % navštěvují bohoslužby v kostelích.

V USA se v deseti největších knižních klubech sdružují tři mi-

liony členů, kteří se zabývají okultismem. V r. 1989 bylo v Itálii 11 700 mágů, k nimž docházelo 12 milionů klientů. V r. 1993 zde pracovalo již 25 000 »profesionálů« okultismu. Využíval je každý pátý Ital.³¹

Okultismus NA se vyznačuje: zájmem o tajemné a skryté záležitosti; zájmem o jevy a události, které zdánlivě závisejí na lidských silách, ale leží mimo hranice pěti smyslů; dovolávání se pomoci nadpřirozených duchovních, satanských či démonických sil. Okultní jevy je možno zařadit do těchto kategorií: věštění, magie a spiritismus.

Věštění je dovednost předpovídat budoucí události a odhadovat charakter člověka. Již v r. 1968 anglický okultista John Cooke inspirovaný úvahami astrologů na téma Vodnář vydal knihu pod titulem *Knihy T. Připojil k ní sadu karet a nazval je »Nové karty věku Vodnáře«*. Odtud jsou karty, astrologie a věštění nerozlučně spojeny s ideou NA.³²

Magie je dovednost vyvolávat mimopřirozené efekty pomocí nadlidských sil (satana, démonů). Je to projev, který znamená návrat NA do dob pohanství. Nazývá se také šamanismem a představuje pokus odhalit duchovní spojitost člověka s přírodou, kterou uměli údajně využívat šamani, čarodějnice a mágové.

Spiritismus se opírá o přesvědčení, že některé osoby a média mohou navazovat kontakt se zemřelými a jejich prostřednictvím získávat zprávy z onoho světa.

Odhaduje se, že v r. 1974 bylo se spiritismem spojeno na světě více než 100 milionů lidí. Jen v Brazílii se v Brazílské spiritistické federaci sdružovalo 30 milionů lidí a měli k dispozici 150 spiritistických magazínů.³³

Velice blízký okultismu je v NA **kult satana**. Spojuje se s pokusem vzkřísit pohanské bohy a bůžky a využívat sil zbožštělého Lucifera, kterého Alice Baileyová nazývá »vládcem lidstva«.

Spolu s šířením NA výrazně vzrůstá zájem o černou magii a satanskou víru. V Itálii jsou v současnosti více než 2 milióny příznivců černé magie, kteří se sdružují ve 400 spolcích.

Podobný nárůst popularity satanismu možno pozorovat také ve Francii. 34 % Francouzů se přiznává, že věří v satana, což sociologové připisují aktivitě sekt, které holdují satanovi.³⁴ Sekty satanského cha-

rakteru existují takřka ve všech zemích světa.

NA je přítomen také v doktrínách těch náboženských skupin, které poukazují na **nové ohrožení** světa a člověka a podávají návod, jak se před ním uchránit. Patří sem ohrožení ekologická, strach před »mužskou civilizací« a stesk po setkáních s kosmickými bytostmi.

Tím, že hlásá jednotu celého světa, dal NA silnou základnu rozvoji různých kultů, které se obracejí k přírodě. Jednou z těchto koncepcí, které stojí u zrodu náboženských skupin ekologického charakteru, je kult Země, Gaji.

(Dokončení příště)

Poznámky:

- 22) J. Ritchie, *Tajemniczy swiat sekt i kultów*, Warszawa 1994, str. 191–199.
- 23) Srov. R. Jaworski, *Wiele form New Age*, „Emaus“ 1993, č. 1, str. 51; C.V. Manzanares, *Prekursory New Age*, Warszawa 1994, str. 91–92.
- 24) P. Macura, *New Age jako ruch i filozofia zycia*, w: *New Age*, Kraków 1993, 12 nn.
- 25) D. R. Groothius, *New Age – czy naprawde nowa era?*, Katowice 1994, str. 37–42; A. de Lassus, *New Age, Nowa religia?*, Warszawa 1993, 67 nn.
- 26) W.L. Martin, *The New Age Cult*, Minneapolis 1989, str. 109–110.
- 27) J. McDowell, D. Stewart, *Oszukani*, dz. cyt., 178–179.
- 28) Tamtéž, str. 207–214; C.V. Manzanares, dz. cyt., str. 26, 61.
- 29) Srov. F. Capra, *Wendezeit, Bausteine für ein neues Weltbild*, München 1983.
- 30) Srov. J. W. Suliga, dz. cyt., 154–156.
- 31) D.W. Hoover, *Okultyzm*, Bielsko-Biala 1994, 9–10; J. Jarco, *Nowe ruchy okultystyczne*, art. cyt., 19–20.
- 32) J.W. Suliga, dz. cyt., 146–159.
- 33) D.W. Hoover, dz. cyt., 10–11; A. Zwolinski, *Spirytyzm. Rozmowy z duchami*, Kraków 1995, 8–21.

- 34) J. Jarco, *Diabel jest wsród nas*, „Slowo“, 1996, nr 19, 26–28 I, str. 11.
- 35) L. Orr, S. Ray, *Rebirthing In The New Age*, Berkeley 1983, 144; A. Posern-Zielinski, *Manipulacje w swiecie utopii: nowe idee religijne w Ameryce Indzińskiej*, Pieniezno 1994, 49–51.
- 36) „Antrovis“ – Miedzynarodowe Centrum Odnowy Ludzi i Ziemi, *Nie z tej ziemi*, nr 2, 1990.
- 37) Za: J. Drane, *Co New Age ma do powiedzenia Kosciolowi*, Kraków 1994, str. 118.
- 38) C.V. Manzanares, dz. cyt., str. 91–92; S. Kusmierz, dz. cyt., 76–79; R. Pindel, *New Age z biblijnego punktu widzenia*, w: *New Age pseudoreligia*, Kraków 1994, 71–77.
- 39) Np. P. Beyerhaus, L. E. von Padberg, *Eine Welt – Eine Religion?*, Asslar 1988; C. Cumbe, *Die sanfte Verführung. Hintergrund und Gefahren der New-Age-Bewegung*, Asslar 1983. Por. *Rezolucja na temat ruchu New Age przygotowana przez Ewangeliczne Ministerstwo Do Spraw Nowych Religii* (Chicago, marzec 1985), w: *New Age*, dz. cyt., 73–76.
- 40) M. Pacwa, dz. cyt., str. 175–187; Z. Pawłowicz, dz. cyt., 204.

□ Svatý otec k jihoafrickým biskupům:

Nic není důležitějšího pro budoucnost církve a společnosti než solidní formace kněží, řeholníků a věřících laiků.

Řekl to Jan Pavel II. při audienci, na které přijal jihoafrické biskupy při jejich návštěvě *ad limina*.

»Ve společnosti, která je stále více urbanizována a sekularizována, potřebují laici zvláštní pastorační pomoc, aby mohli uhájit pozitivní prvky tradiční africké rodiny... V období stupňovaných útoků na svatost a nedotknutelnost lidského života jste zvýšili své úsilí, abyste inspirovali rodiny a mladé lidi k přijetí odpovědných rozhodnutí, aby se podporoval a zhodnocoval dar každého lidského života. Vaše biskupská konference položila důraz na nezbytnost mimořádné pozornosti, kterou je třeba věnovat výběru kandidátů pro kněžský stav. Synod také naléhal na to, aby **budoucí kněží správně chápali význam celibátu.**

L'Osservatore Romano 19. 5. 1997

□ Do církevních institucí jen přesvědčené křesťany

Podle názoru fuldského arcibiskupa J. Dyby by měla církev spravovat jen tolik nemocnic, škol, školek a sociálních zařízení, »kolik jich může obsadit přesvědčenými křesťany«. Církev má často více míst než vhodných křesťanů. I pastorační službu může zajišťovat jen tam, »kde má skutečné pastorační pracovníky«.

Arcibiskup upozornil na vysoký počet profesionálních zaměstnanců, u kterých panuje »politováníhodná nálada«. Církev (v Německu) má příliš mnoho aparátu a příliš mnoho byrokracie. »Musíme se stát podstatně chudšími, než zbohatneme. Ale zbohatnout je třeba v tom, co se vyplácí: ve víře a nadšení«.

-sks-

ZPRÁVY A INFORMACE ČMFA

Z TECHNICKÝCH DŮVODŮ UVÁDÍME MĚSÍČNÍ PŘÍLOHU FATIMA VE ZKRÁCENÉ FORMĚ.

◆ Naplánovali jste si již prázdniny? Děti, mládež, rodiny, staří, osamělí – rekreace, odpočinek, duchovní osvěžení. Vraťte se k zelenému letáčku, kde jsou všechny naše nabídky; kdo ho nedostal, stačí zatelefonovat a ihned vám jej pošleme.

◆ V programu jsou čtyři týdenní prázdninové turnusy a také exercicie. A samozřejmě to nejhlavnější: V. celonárodní konference 9. – 10. srpna. První den v Hradci Králové a druhý den v Koclířově. Máme dva týdny o prázdninách pro příznivce, kteří nám přijedou pomoci, ve dnech od 14. do 28. 6. Přijíždějte, prosíme, pomoci a společně strávit krásné chvíle v ČMFA. Jídlo a ubytování za vaši pomoc.

◆ Koclířov u Svitav: První sobota v červnu 7. 6. – svátek Neposkvrněného Srdce Panny Marie – pravidelná měsíční duchovní obnova. Hlavní program od 14.00 hod. Mariánské večeřadlo a mše svatá od 17.00 hod. Občerstvení i možnost ubytování pro poutníky ve středisku ČMFA. Přijďte autobusy, nebo i jednotlivě. Můžete u nás strávit i celý víkend. Další pouť I. soboty bude na sv. Cyrila a Metoděje 5. 7.

◆ 8. 6. jedeme s Fatimským apoštolátem do Medžugorje. Ještě je možné zajistit si místa na III. národní pouť Fatimského apoštolátu k 80. výročí do Fatimy 7. – 20. 9. 1997 a na XIII. pouť do Svaté země 11. – 18. 11. 1997.

◆ Nezapomeňte ve svých farnostech na Libici u Poděbrad. 21. 6. hlavní diecézní pouť a během prázdnin potom 19. 7. a 23. 8. Zároveň zbytečně nevynechte odpolední návštěvu Nového Adalbertina a katedrály v Hradci Krá-

lové. Pout' královéhradecké diecéze povede mons. Karel Otčenášek. Pontifikální mše sv. pod širým nebem na Hradišti v 10.00 hod. Po mši sv. přednáška dr. Petra Pitharta, předsedy senátu ČR, o sv. Vojtěchu. Při této hlavní pouti budou v rámci pravidelného programu svatovotěšské novény na odpoledním programu v katedrále sv. Ducha v Hradci Králové. Bližší informace a ohlášení poutních autobusů:

Nové Adalbertinum, pastorační diecézní středisko, 500 01 Hradec Králové, Velké nám. 32, tel.: 049/506 32 10 nebo 506 31 11.

◆ Všechny aktivisty naléhavě prosíme. Věnujte nejvyšší možnou pozornost výroční konferenci 9. – 10. 8. 1997. Zorganizujte autobusy. Bez vaší aktivity a odhodlání těžko kdo pojedje. Je toho naléhavě potřeba. A mnoho děkujeme všem, kteří nám pomohli a poslali svůj příspěvek na konferenci a existenci. Ani nedokážeme každému osobně poděkovat, nemáme všechno ještě nejlépe vybavené. Mnohokrát prosíme, odpusťte vy, kdo nedopatřením nedostanete včas naše poděkování za vaši pomoc.

◆ Pojedete-li kolem na pouť kamkoli jinam a bude vám vyhovovat krátká zastávka v ČMFA v Koclířově, napište a přichystáme pro autobus občerstvení i prohlídku, jak si budete přát. Totéž platí ohledně nádherného Nového Adalbertina v Hradci Králové.

◆ A malá zpráva. Jeden náš spolupracovník chce nabídnout volný byt k okamžitému nastěhování v Orlové-Lutyni. Je to velká příležitost. Ozvěte se.

ČMFA

MARTA VONDRÁKOVÁ
Křesťanská cestovní kancelář

MISIE

751 03, Brodek u Přerova 46
tel./fax: 0641/74 11 50

ŘÍM – FLORENCIE – ASSISI...
PO STOPÁCH SV. VOJTĚCHA

Bohatý program rozšířený o místa posvěcená pobytem a životem sv. Vojtěcha.

T: 25. 6. – 1. 7.; 10. 9. – 16. 9.,

Cena: 5 629 Kč (3 262 Kč + 133 tis. lir);

CHRÁMY PAŘÍŽE, MARIENTHAL...

ubytování v centru Paříže

T: 5. – 11. 7., cena 6 498 Kč (3 060 Kč + 650 fr.);

DOPRAVA ZAHRANIČNÍM BUSEM S WC!

KNÍŽKY PANA FARÁŘE P. ODVÁRKY:

Duše kapliček (25 Kč) o dějinách pobožností u kapliček.

Pan farář vzpomíná (30 Kč) o historii padesáti let kněžství, národa i Církve – mnoho obrázků.

Román ze šuplíku (50 Kč) o pronásledování Církve za totality a pětépácích, s mnoha obrázky.

Zakázaná kniha (20 Kč) o nuceně nasazených za nacismu. (Zašleme složenku.)

Knihy můžete objednat na adrese:

Klub mladých, 257 91 Sedlec-Prčice

**Arcibiskupství olomoucké vyhlá-
šuje výběrové řízení na ředitele
Vyšší odborné školy Caritas
v Olomouci s možným nástupem
do funkce již od 1. srpna 1997.**

Podmínky: praktikující katolík, zájem o charitní a sociální službu, vysokoškolské vzdělání (pedagogického směru a pedagogická praxe vítána).

Příhlášky zasílejte na adresu:

Arcibiskupství olomoucké, školská sekce, Biskupské nám. 2,
771 01 Olomouc,
do 25. června 1997.

K přihlášce připojte:

kopii dokladu o nejvyšším ukončeném vzdělání, životopis, přehled praxe, Vaši představu o církevní škole s charitním a sociálním zaměřením.

TÁBOR KATOLICKÝCH ESPERANTISTŮ V SEBRANICÍCH U LITOMYSLE

Od 19. července do 2. srpna 1997 se opět uskuteční s mezinárodní účastí tábor katolických esperantistů v Sebranicích u Litomyšle. Tábor je akcí Mezinárodního svazu katolických esperantistů (IKUE) se sídlem v Římě. Organizačně jej zajišťuje Katolická sekce Českého esperantského svazu, která je současně sekcí IKUE. Během táborového pobytu proběhnou kurzy mezinárodního jazyka esperanta pro začátečníky, pokročilé a kurz konverzační. Ubytování je v solidních dvoulůžkových stanech s podsadami. Kromě duchovní náplně (každý den mše sv. v táborové kapli Fatimské P. Marie) a vyuce esperantu je věnováno dostatek času i na rekreaci, koupání, zpěv a příjemné posezení u táborových ohňů. Cena za táborový pobyt je nízká. Účast doporučujeme všem, zvláště mladým od 14 let. Krásné prostředí dítek Božích v pěkné přírodě dává předpoklad k prožití nezapomenutelných dnů dovolené či prázdnin.

Informace a přihlášky zašle: Katolická sekce ČES, Miloslav Šváček, Tršická ul. 6, 751 27 Penčice.

PODĚKOVÁNÍ ZA MODLITBU

S DOJETÍM JSEM POCIŤOVALA VŠECHNY VAŠE MODLITBY, KTERÉ NESLY CELOU NAŠI RODINU V TĚŽKÝCH CHVÍLÍCH. MANŽELOVO UZDRAVOVÁNÍ PROBÍHÁ Z MÉHO POHLEDU AŽ ZÁZRAČNÝM ZPŮSOBEM. VĚŘÍM, ŽE NÁŠ PÁN SE NA NĚM OSLAVIL I DÍKY NAŠIM SPOLEČNÝM MODLITBÁM. PÁN BŮH ZAPLAŤ ZA VŠE. JE PRO MNE VELIKÝM POVZBUZENÍM ZAKUSIT TAK SILNÉ SPOLEČENSTVÍ MODLITBY.

S VDĚČNOSTÍ D. V., OLOMOUC

Neděle 8. 6. – 10. v mezidobí
2 Kor 4,14

Neděle, den vzkříšení. Nejen vzpomínka na to, jak jednou byl Ježíš vzkříšen. Ale protože on je vzkříšen, mohu být zvedán z hrobu hříchu, ze tmy smrti, z věčného zavržení i já teď. Zvedán mocí Boží, která je stále stejná.

Pondělí 9. 6.

Mt 5,1–12

Proč Ježíš blahoslaví ty, kteří jsou v očích světa odepsaní? Chudí, plačící, tiší, marně toužící po spravedlnosti, pronásledovaní...? Zřejmě proto, že oni to všechno jako handicap nepocítují.

Ale kdy lze takto uvažovat?

Když nalezneme v Ježíši plnost veškerého bohatství.

Úterý 10. 6.

Mt 5,14–16

Nelze zaměňovat pořadí: nejprve musí být světlo – obrácený křesťan, který nechává Krista působit v sobě. Teprve potom jde o jeho skutky. Obrácený postup není podle Ježíšových představ. Věnujme tedy teď pozornost jemu.

Středa 11. 6.

Mt 5,17–19

Zákon měl stále připomínat Židům, že patří Bohu, že Bůh putuje se svým lidem. Proto Ježíš nepřišel Zákon zrušit. Naplnil jej, přivedl ho k dokonalosti ne hromaděním dalších předpisů, ale svým životním postojem. Ten máme následovat.

Čtvrtek 12. 6.

Mt 5,21–26

Ježíš „naplňuje“ Zákon i tím, že posouvá laťku plnění Zákona do dílny srdce. Změněné, obrácené srdce se stává dílnou skutků, které mohou před Bohem obstát.

Pátek 13. 6.

Mt 5,27–32

Je křesťanství náročné? Jistě. Ale není nelidsky těžké. Ježíš nás vede po cestě dokonalosti. Ale tato cesta je lemována odpuštěním a povzbuzováním z jeho strany.

Sobota 14. 6.

Mt 5,33–37

Ano, ano, ne, ne – to je vážný požadavek! Ale neurčité „možná“ a „asi“ často otevírá prostor zlu. A kde se otevrou zlu dveře, tam je těžké je znovu zavírat.

Neděle 8. června 10. neděle v mezidobí	1. čt.: Gn 3,9–15 - Ž: 130 (129),1–2,3–4,5–6a,6b–8 2. čt.: 2 Kor 4,13–5,1 Ev.: Mk 3,20–35	odp.: 7
Pondělí 9. června férie	- 1. čt.: 2 Kor 1,1–7 Ž: 33,2–3,4–5,6–7,8–9 Ev.: Mt 5,1–12	odp.: 9a
Úterý 10. června férie	- 1. čt.: 2 Kor 1,18–22 Ž: 118,129,130,131,132,133,135 Ev.: Mt 5,13–16	odp.: 135a
Středa 11. června památka sv. Barnabáše, apoštola	- 1. čt.: Sk 11,21b–26; 13,1–3 Ž: 98 (97),1,2–3ab,3c–4,5–6 Ev.: Mt 10,7–13	odp.: srov. 2
Čtvrtek 12. června férie	- 1. čt.: 2 Kor 3,15–4,1,3–6 Ž: 84,9ab+10,11–12,13–14 Ev.: Mt 5,20–26	odp.: srov. 10b
Pátek 13. června památka sv. Antonína Paduánského	- 1. čt.: Iz 61,1–3a Ž: 89 (88),2–3,4–5,21–22,25+27 Ev.: Lk 10,1–9	odp.: 2a
Sobota 14. června férie	- 1. čt.: 2 Kor 5,14–21 Ž: 102,1–2,3–4,8–9,11–12 Ev.: Mt 5,33–37	odp.: 8a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	8. 6.	9. 6.	10. 6.	11. 6.	12. 6.	13. 6.	14. 6.
Antifona	919	934	949	1389	980	1722	1012
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	949	1673	981	1723	1013
Antifony	920	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	1674	985	1724	1017
Antifona k Zach. kantiku	968	939	953	1389	985	1724	1017
Prosby	924	939	953	1675	985	1724	1017
Záv. modlitba	698	939	954	1389	986	1390	1018
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	1684	989	1006	1021
Záv. modlitba	698	943	957	1389	990	1390	1022
Nešpory: SO							
Hymnus	915	929	944	959	1677	991	1727
Antifony	916	929	945	960	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	1680	995	1730
Ant. ke kant. P. M.	698	699	948	962	1390	995	1731
Prosby	918	933	948	963	1681	995	1731
Záv. modlitba	698	698	948	963	1389	996	1390
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Objednávání Světla

**Světlo si lze objednat
na adrese:**

* * *

**Matice cyrilometodějská
s. r. o.**

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

* * *

**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena
v tiráži), která vám dá
instrukce
a zašle složenkou
na zaplacení.**

vám ...

Představuje

JEŽÍŠOVO SRDCE SVĚTU **Vavřinec Sales**

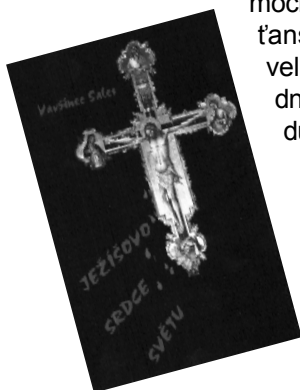
Tato kniha obsahuje hlavní a podstatnou část díla o životě a spisech sestry M. Konsoláty, členky kapucinského řádu. Sestra M. Konsoláta, občanským jménem Pierina Betronová, se narodila 6. dubna 1903 v Saluzzo, odkud se rok poté přestěhovali její rodiče do Turína. Ve svých třinácti letech, přesně řečeno na svátek Neposkvrněného početí r. 1916, uslyšela při díkyčinění po sv. přijímání prvně vnitřní hlas, který se jí ptal: „*Chceš mi zcela náležet?*“ Aniž pochopila dosah otázky, odpověděla: „*Ano, Ježíši!*“ ...

Ačkoliv ji Bůh obdařil velikými dary, přece žila nenápadně ve své malé komunitě sester... Sestra Konsoláta obdržela od Boha zvláštní poslání a povolání, jako kdysi sv. Tereza, jejíž je slavnou následovnicí.

Měla zvláštní povolání lásky: doplnit takřka učení sv. Terezy o malé cestě lásky a dát mu konkrétní formu, praktickou, přístupnou všem duším, které k němu cítí povolání... Ještě jednou chce Bůh pokornými prostředky zahanbit rozumářskou pýchu, která tolikrát zatemnila rozum. Pokorným duchem chce srazit k zemi mocné tohoto světa, kteří mysleli, že budou moci na hrobě křesťanství zbudovat svou pohanskou civilizaci. Mlčenlivým, ale velmi činným životem lásky chce uzdravit svět od zhoubného dnešního zla, jímž je nečinnost, ale hluk činnosti neoživané duchem Božím.

Knihy je psána prostým, lidovým slohem a spisovatel svou pokornou práci světil skrze Neposkvrněné Srdce Mariino Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu s prosbou, aby Bůh toto dílo požehnal, a tak se stalo svým dílem příspěvkem ve velkém díle šíření Božího království.

(Volná citace z úvodní části knihy.)
Brož. 160 stran, cena 49 Kč.

771 00 Olomouc 1
Dolní nám. 24
EXPEDICE
Matice cyrilometodějská s.r.o.

Odesílatel:

Novinové výplatné

Placeno převodem
706 035

SVĚTLO – týdeník Matice Cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice Cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice Cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošty v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODE-NY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povolené SR, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.